

Diari Oficial

del

Consell General

Núm. 9/1994 - 28 pàgines

Sessió Ordinària del dia 18 d'octubre de 1994

El dia 18 d'octubre de 1994, dijous, es reuneix a la Casa de la Vall el M.I. Consell General, en Sessió Ordinària convocada d'acord amb allò que estableix el Reglament de l'Assemblea i amb l'ordre del dia següent:

1- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta d'alienabilitat del terreny ubicat a l'encreuament de la carretera de l'Obac i el carrer Ciutat de Sabadell.

2- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta d'alienabilitat del Centre Esportiu de l'Aldosa.

3- Presa en consideració, si escau, de la Proposició de llei per a la construcció d'edificis destinats a l'aparcament de vehicles en zona urbana i d'exemple urbà.

4- Presa en consideració, si escau, de la Proposició de llei de guarderies infantils.

5- Resposta del Govern a les preguntes formulades pel Grup Lliberal, Coalició Nacional Andorrana i Agrupament Canillo-Massana, publicades per Edicte de data 14 de setembre de 1994.

6- Resposta del Govern a les preguntes formulades per l'Agrupament Canillo-Massana, Grup Lliberal i Coalició Nacional Andorrana, publicades per Edicte de data 23 de setembre de 1994.

Un cop oberta la sessió, sota la presidència dels M.I. Srs. Josep Dalleres Codina i Miquel Aleix Areny, Síndic General i Subsíndic General, respectivament, s'ha procedit a comprovar la presència dels membres, que ha quedat registrada d'acord amb la relació següent:

- M.I. Sr. Josep Anton Ribes Roca
- M.I. Sr. Francesc Rodríguez Rossa
- M.I. Sr. Gilbert Saboya Sunyé
- M.I. Sr. Estanislau Sangrà Cardona
- M.I. Sr. Jordi Torres Alís

- M.I. Sr. Vicenç Alay Ferrer
- M.I. Sr. Miquel Aleix Areny
- M.I. Sr. Josep Areny Fité
- M.I. Sr. Modest Baró Moles
- M.I. Sr. Lasdislau Baró Solà
- M.I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany
- M.I. Sr. Enric Casadevall Medrano
- M.I. Sr. Antoni Cerqueda Gispert
- M.I. Sr. Francesc Cerqueda Pascuet
- M.I. Sr. Jordi Cinca Mateos
- M.I. Sr. Josep Dalleres Codina
- M.I. Sr. Simó Duró Coma
- M.I. Sra. Maria Rosa Ferrer Obiols
- M.I. Sr. Marc Forné Molné
- M.I. Sr. Josep Garrallà Rossell
- M.I. Sr. Antoni Martí Petit
- M.I. Sr. Manuel Mas Ribó
- M.I. Sr. Vicenç Mateu Zamora
- M.I. Sr. Francesc Xavier Mora Baron
- M.I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons
- M.I. Sr. Jaume Riba Sabaté

El M.I. Sr. Síndic General ha excusat l'absència dels Molt Il·lustres Senyors: Pere Moles i Joan Travesset.

Hi és també present el M.I. Sr. Oscar Ribas Reig, Cap de Govern, acompanyat dels M.I. Srs. Jordi Mas Torres, Ministre d'Ordenament Territorial i Medi Ambient; Marc Vila Amigó, Ministre de Relacions Exteriors, i Ramon Serra Farrero, Ministre d'Afers Socials i Cultura.

Assisteix també a la sessió el Sr. Carles Santacreu Coma, Secretari General del Consell General.

El Sr. Estanislau Sangrà, Secretari de Sindicatura procedeix a donar lectura de l'ordre del dia.

(Són les 16h)

El M.I. Sr. Síndic General:

Passarem, doncs, al primer punt de l'ordre del dia:

1- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta d'alienabilitat del terreny ubicat a l'encreuament de la carretera de l'Obac i el carrer Ciutat de Sabadell.

Sr. Secretari de Sindicatura, ens voleu llegir la Proposta?

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

"Vista la Llei de transferències als Comuns;

Vist el Conveni signat en data 12 de maig de 1994 entre el Govern i el Comú d'Escaldes-Engordany referent al terreny ubicat a l'encreuament de la carretera de l'Obac i el carrer Ciutat de Sabadell;

Atès que d'acord amb l'article 76 del Codi de l'Administració el bé esmentat pertany al patrimoni nacional amb consideració de bé de domini públic;

Atès el procediment establert a l'article 87 del Codi de l'Administració;

El Consell General acorda:

Declarar l'alienabilitat del terreny ubicat a l'encreuament de la carretera de l'Obac i el carrer Ciutat de Sabadell, i integrar-lo al patrimoni privat de l'Administració general a fi que pugui cedir-lo al Comú d'Escaldes-Engordany."

El M.I. Sr. Síndic General:

No s'ha presentat cap esmena al text, que sols podia ser a la totalitat.

Sí, el Govern vol afegir alguna cosa al text presentat?

El M.I. Sr. Jordi Mas:

Bé, tal com s'ha dit, en virtut de la Llei de transferències als comuns i seguint el pacte primer, paràgraf segon del Conveni, es proposa l'alienabilitat d'aquesta parcel·la.

Com a complement de l'informe, dir que: el terreny està situat entre el carrer Ciutat de Sabadell, carrer de les Boïgues i carretera de l'Obac i té una superfície de

1255 m2. El Govern el va adquirir segons escriptures públiques atorgades per notari el 24 de desembre de 1987. Actualment el solar no disposa de cap construcció. La seva edificació serà un complement de nou Despatx Central de la Policia, ja que es preveu una coberta plana a peu pla de la carretera de l'Obac, amb la funció de plaça pública des de la qual s'accedirà a l'edifici del Govern.

El M.I. Sr. Síndic General:

Passo la paraula als grups parlamentaris. Pel Grup Mixt? No pren la paraula. Agrupament Canillo-Massana? No. Coalició Nacional Andorrana? No. Nova Democràcia? No. Grup Lliberal? No. Agrupament Nacional Democràtic? Tampoc.

Doncs, s'aprova per assentiment de la Cambra.

Passarem al segon punt de l'ordre del dia:

2- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta d'alienabilitat del Centre Esportiu de l'Aldosa.

Sr. Secretari de Sindicatura, ens llegiu la Proposta?

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

"Vista la Llei de transferències als comuns;

Vist el Conveni signat en data 17 de novembre de 1993 entre el Govern i el Comú de la Massana referent a la cessió del Centre Esportiu de l'Aldosa i del terreny sobre el qual aquest consta bastit;

Atès que d'acord amb l'article 76 del Codi de l'Administració el bé esmentat pertany al patrimoni nacional amb consideració de bé de domini públic;

Atès el procediment establert a l'article 87 del Codi de l'Administració;

El Consell General acorda:

Declarar l'alienabilitat de la propietat del Centre Esportiu de l'Aldosa i del terreny sobre el qual aquest consta bastit, i integrar-lo al patrimoni privat de l'Administració general a fi que pugui cedir-lo al Comú de la Massana."

El M.I. Sr. Síndic General:

El Govern vol, intervenir?

El M.I. Sr. Jordi Mas:

Gràcies, Sr. Síndic.

És el mateix cas que l'anterior, seguint la mateixa Llei de transferències, únicament a nivell d'informació, unes descripcions del Centre Esportiu de l'Aldosa, que té una superfície construïda d'aproximadament 12.000 m² i es distribueix en tres plantes de la següent manera:

- la planta soterrània que té un aparcament amb una capacitat aproximada per a 82 vehicles. Magatzems i cambres d'instal·lacions.

- la planta baixa amb el hall d'accés a la zona de tennis i a la piscina lúdica coberta. La zona de tennis consta d'1 pista principal coberta amb capacitat per a 1250 espectadors asseguts, 2 pistes de tennis cobertes, 3 pistes de squash, sala de premsa, sala de dansa, gimnàs, infermeria i 3 vestidors equipats. La zona de la piscina coberta està inacabada i té una superfície aproximada de 250 m².

- la planta primera consta de bar, restaurant i accessos dels espectadors a les pistes de tennis i squash.

- la planta segona és la coberta plana de les pistes secundàries i amb 2 pistes descobertes.

El M.I. Sr. Síndic General:

En aquest cas tampoc s'ha presentat cap esmena.

Els grups parlamentaris volen dir quelcom? No.

Doncs, s'accepta també per assentiment de la Cambra.

Passaríem al tercer punt de l'ordre del dia:

3- Presa en consideració, si escau, de la Proposició de llei per a la construcció d'edificis destinats a l'aparcament de vehicles en zona urbana i d'eixample urbà.

Hi ha un escrit presentat pel Govern al respecte. Sr. Secretari de Sindicatura ens en voleu donar lectura?

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

"Tot i que el Govern comparteix plenament els objectius que pretén assolir la present Proposició de llei, segons l'esperit que resulta de la seva exposició de motius, es fan les observacions següents:

Consideracions A- de caràcter general

Primera: És innegable el fet del creixement important que ha experimentat el parc automobilístic andorrà durant els darrers anys i l'augment d'afluència rodada

que afecta la xarxa viària. També ho és que estudis realitzats pel Comú d'Andorra la Vella hagin permès evidenciar que el nombre de places d'aparcament construïdes no arriba a cobrir el dèficit d'aquesta parròquia, així com el fet que la capitalitat li comporta un major nombre de necessitats en matèria d'aparcaments. Segurament tals constatacions, en termes similars, es poden fer extensives a la parròquia d'Escaldes. Ara bé, tot i que altres parròquies comencin a sentir la mateixa necessitat de planificar una xarxa d'aparcaments, fet també cert, entenem que la solució que pretén aportar la Proposició de llei, amb caràcter general, serà de molt difícil aplicació ja que un mateix i únic plantejament no sembla pas el més convenient per a tots els casos amb diferents problemàtiques.

En efecte, allò que primer cal posar de relleu, ja resulta immediatament de l'intítulat i seguidament del contingut de la mateixa Proposició de llei en referir-se puntualment a "zona urbana i d'eixample urbà".

Si bé la zonificació de les parròquies és fruit de les ordinacions del Consell General, les quals van establir el marc i límits d'actuació de les administracions locals, la realitat és que no hi ha una unitat conceptual en les zonificacions de les parròquies i que, per exemple, resté a veure la zona dita "d'eixample urbà" d'Andorra la Vella amb la de la parròquia de Canillo. Aquest fet permet tenir fonamentats dubtes respecte a l'aplicació de la Proposició de llei amb caràcter general a tot Andorra.

Sense ignorar que pot estar en rotunda contradicció amb les ordinacions que regulen les zonificacions de les parròquies.

El mateix inconvenient d'aplicació de caràcter general tindrà segurament la possibilitat (article 3) que "es podrà cobrir l'immoble amb terrassa plana, sempre que la terrassa es destini a espai públic". Sembla obvi que tal facilitat només pot aplicar-se per a supòsits ben concrets i puntuals i que no podrà ser d'aplicació, ni en totes les parròquies, ni en totes les zones, ni en tots els indrets dins de les zones, per naturals raons topogràfiques.

Segona: Més enllà de les previsions de la Proposició de llei, potser fóra convenient, amb vistes a incentivar la iniciativa privada vers la construcció d'edificis destinats a aparcaments, l'estudi de determinats avantatges proposats per les parròquies interessades, en el sentit d'exonerar o de reduir determinades càrregues als promotors (drets de construcció, tributació anyal), al mateix temps de consentir alguna excepció en les limitacions de la construcció, sense que tals excepcions comportessin distorsions greus a llurs plans d'urbanisme.

Consideracions B- de caràcter puntual

Primera: La declaració d'interès públic (article 1), a més de fixar "l'objectiu concret que es pretén assolir, que ha d'ésser justificat mitjançant un estudi de les necessitats", hauria d'incloure necessàriament la prèvia posada a la informació pública per tal que puguin ésser defensats davant la jurisdicció competent els legítims drets de tots els tercers que es puguin trobar afectats.

Segona: La limitació dels projectes a les zones "urbana i d'exemple urbà" (article 2) plantejarà els problemes que s'han esmentat en el precedent apartat A. Es podria pal·liar, tal com ho sembla voler indicar l'article primer, si fossin els respectius comuns, cada un en funció de les seves necessitats, voluntats i regulació de les respectives zonificacions, els qui definissin "un pla general d'actuació de la parròquia" amb vistes a la construcció d'edificis destinats a aparcaments de vehicles.

D'altra part, i en qualsevol cas, s'hauria de preveure que tals edificacions, en considerar les seves particulars característiques (volum, alçada i estètica) s'haguessin de retirar una distància prudencial dels límits d'edificació amb relació a les propietats veïnes.

Tercera: Precisar millor que el requisit de posada a informació pública dels projectes de construcció (article 5), sempre per tal de servir els legítims drets de tercers, ha d'ésser previ a la seva aprovació per part del comú i després pel Govern.

Quarta: L'article 6 fa expressa prohibició de canvi d'ús, total o parcial, dels edificis "sota cap concepte" i, seguidament, estableix una excepció (que, fins i tot, pot semblar contradictòria) quan aquell canvi d'ús sigui a "iniciativa del comú". Si es vol mantenir l'excepció (que no deixa de ser una mena de porta oberta a posteriors conflictes) semblaria més correcte, en tractar-se d'edificis de propietat privada, que es digués a "proposta del comú, prèvia declaració d'utilitat pública" ja que la iniciativa, si és el cas, sempre ho serà de privada.

Cinquena: Respecte al següent article 7, que fixa una prohibició expressa pel que fa a determinades activitats (comercials, industrials i magatzems), per a la deguda clarificació, caldria precisar que l'excepció prevista en l'article precedent (el 6) no podrà abastar, en cap supòsit, aquelles activitats prohibides.

Sisena: Amb relació a la normativa que hauran de respectar les edificacions autoritzades en base a la Proposició de llei, fóra convenient fer una expressa menció a tota la reglamentació vigent per mesures de seguretat i higiene que els és d'aplicació."

El M.I. Sr. Síndic General:

Moltes gràcies.

Passo la paraula al Sr. Jordi Cinca per Nova Democràcia, que és qui ha presentat la Proposició de llei.

El M.I. Sr. Jordi Cinca:

Gràcies, Sr. Síndic.

Bé, sense voler-me estendre massa, ja que crec que el exposat de motius de la Proposició de llei que vam presentar reflecteix perfectament els objectius que pretenem amb la mateixa Proposició de llei. Sí que voldria abundar en tres punts:

En primer lloc, a ningú se li escapa l'increment del trànsit rodat que ha patit Andorra en els últims anys, i no només com a conseqüència d'un increment d'afluència turística sinó per culpa de l'increment del propi parc automobilístic dels que residim aquí, amb els consegüents problemes a nivell d'estacionament que això comporta. En aquest sentit, i conscients d'aquesta realitat, les diferents institucions, el propi Consell General, els comuns, al llarg dels darrers anys han anat prenent mesures a nivell d'ordinacions, com, per exemple, el fet d'obligar les construccions destinades a habitatge a tenir un nombre mínim d'aparcaments. Malgrat això, i l'esforç que ha fet el propi inversor privat i la pròpia Administració pública amb la construcció de nous aparcaments, encara és insuficient aquest nombre de places en moltes zones.

Davant d'aquesta insuficiència, hem de posar de relleu dues realitats: una primera és que l'estat actual de les finances públiques fa difícil pensar que es podrà continuar cobrint aquesta mancança des de la inversió pública i, en segon lloc, com que malgrat tot s'està incrementant el nombre de places, cal dia a dia donar nous incentius a la inversió privada perquè aquesta continuï considerant atractiva la construcció d'aparcaments. És, doncs, aquest un dels primers objectius que preteníem cobrir amb la Proposició de llei que vam presentar.

En segon lloc, voldria fer referència al fet que dins de l'exposat de motius, una mica per argumentar i consolidar la nostra Proposició, vam fer una referència directa als estudis realitzats per l'Hble. Comú d'Andorra la Vella. Aquest fet obeeix a la voluntat de posar en evidència dades constatables i no únicament el que podia ser, per part de tots nosaltres, una intuïció que és aquesta mancança de places d'aparcament. Això, però, no ens ha de fer pensar que l'únic que es beneficiaria d'aquesta Llei seria el propi Comú d'Andorra la Vella, ja que aquesta és una realitat que en diferents

mesures afecta el conjunt de les parròquies del país i, per tant, totes elles se'n veurien beneficiades.

Així doncs, amb la nostra Proposició no es pretén altra cosa que obrir, una mica més, el ventall de possibilitats a les persones que vulguin invertir en construcció, afavorint aquelles persones que amb la seva inversió puguin cobrir una mancança d'interès públic.

Igualment, voldria fer referència a l'informe que ha emès el M.I. Govern amb relació a la nostra Proposició. Aquest es divideix en dues parts. Una primera on es fan observacions de caràcter general i una segona on es fan observacions de caràcter puntual.

Respecte a les de caràcter general, el M.I. Govern planteja dues qüestions:

Pel que fa a la primera, no hi faré cap comentari, ja que el mateix informe en el punt número 2 de les observacions de caràcter puntual ja hi dona solució. És a dir, plantegen un problema en el caràcter general i després, en el puntual, en el punt número 2, ells mateixos donen la solució; per tant, ja queda solucionat.

Pel que fa a la segona observació de caràcter general, on es proposen una sèrie d'incentius de caire puntual per aconseguir que els privats continuïn construint aparcaments, només hem de dir que aquestes no es contradiuen en cap moment amb les que ja proposa la pròpia Proposició de llei, o dit d'altra manera, si aquesta Llei tirés endavant, res evita que els comuns poguessin igualment oferir aquests avantatges que insinua l'informe emès pel Govern. Per tant, no és inviable dur a terme les unes amb les altres.

Pel que fa a les observacions o consideracions de caràcter puntual, crec que cap d'elles posa en perill o en dubte els objectius que preteníem amb la Proposició, tot al contrari; en tot cas, si mai es poguessin tenir en consideració a través del tràmit de les esmenes, possiblement es podria millorar. Però, en tot cas, no són aquestes observacions de caràcter puntual les que fan inviable la posterior aplicació de la Proposició de llei que avui presentem, ni aconseguir els objectius que amb ella volem.

Finalment, només dir als M.I. Consellers que en el cas que s'acceptin els principis rectors de la Proposició i dels seus objectius, som conscients que aquesta Proposició de llei pot ser millorada a través de les esmenes que vulguin fer-hi els diferents grups parlamentaris i amb la seva posterior discussió en la comissió corresponent.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Pel Grup Mixt: Sr. Vicenç Mateu.

El M.I. Sr. Vicenç Mateu:

Gràcies, Sr. Síndic.

Bé, ens trobem davant una Proposició de llei que sembla originada en la necessitat de resoldre un problema singular. I, potser no correspon ara de recordar el procés pel qual una demanda d'edifici singular ha originat una Proposició de llei; la qüestió, en tot cas, no és si aquest pàrquing en concret o no.

Nosaltres pensem que el problema, en tot cas, ve causat pel total desordre urbanístic que hi ha en l'actualitat, per la inexistència d'un pla d'urbanisme, per la necessitat de reforma general de les ordinacions de construcció (aquí hi ha persones que en saben més que jo per referir-se a aquesta qüestió) i, finalment, per la necessitat que hi hagi una veritable llei d'ordenament del territori, que el nostre Grup ja va defensar en el seu moment, en el programa electoral, i que sembla que experts assessors del Govern també reivindiquen.

Mentre això no sigui així, mentre no es faci, nosaltres no tenim inconvenient per votar favorablement el que entenem que es un pedaç més però que permet solucionar una necessitat de pàrquings i, possiblement també, d'espais públics. Entenem que la Proposició presenta certes deficiències en el seu article 2 o en el seu article 3, quan parla concretament de la coberta plana. Creiem que també és un absurd quan a l'article 7 es diu que no es pot dedicar cap part d'aquest edifici a activitats comercials. Precisament, pensem que possibilitar aquestes activitats comercials és la manera d'integrar un edifici de la magnitud d'aquest en el teixit urbà i no situar en el seu lloc una mena de monstre de formigó.

Per tant, tal com deia abans, nosaltres ens decantarem per un vot favorable, per tal de poder tirar endavant el treball parlamentari en el si de les comissions del Consell a fi de millorar aquesta Proposició.

Voldríem, finalment, recalcar el que ja hem dit abans, és a dir, entenem que aquesta Proposició no genera cap mena de distorsió en els plans urbanístics, perquè aquests plans urbanístics no existeixen. A més, demanem que es tiri endavant una política efectiva d'ordenament del territori com seria el nostre desig.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Per l'Agrupament Canillo-Massana, passo la paraula al Sr. Casadevall.

El M.I. Sr. Enric Casadevall:

Sí, gràcies, Sr. Síndic.

En nom del Grup Parlamentari Agrupament Canillo-Massana passo a donar la nostra opinió sobre la Proposició de llei per a la construcció d'edificis destinats a l'aparcament de vehicles en zona urbana i d'eixample urbà, presentada pel Grup Parlamentari de Nova Democràcia.

Aquesta Proposició de llei està regulant, al nostre entendre, aspectes que corresponen a la competència comunal.

Queda, doncs, per estudiar i resoldre la possible competència dels comuns en la matèria, tema que considerem que mereix el corresponent estudi aprofundit i les prèvies conversacions amb les administracions locals.

D'altra banda, és probable que de dites converses en sorgeixin problemes a resoldre, que avui només intuïm, com poden ser la qualificació de zona urbana o de zona d'eixample urbà, a què es fa referència en l'article tercer de la Proposició i, en qualsevol cas, dels llocs on la llei projectada seria aplicable i dels llocs on aquesta no ho seria.

Sorgiran problemes d'adequació de la normativa vigent en cada parròquia i de l'interès dels comuns per a la construcció dels aparcaments i la seva forma.

Caldrà probablement que existeixi prèviament un pla general urbanístic que coincideixi amb els plans urbanístics parroquials.

És cert que s'han de donar solucions a l'increment del parc automobilístic —especialment en certes parròquies— però la solució no passa precisament per la vulneració de la norma general. Existeixen altres solucions que, sense vulnerar la norma general, permeten solucionar el problema.

Si calgués vulnerar la normativa urbanística, fet que com hem dit s'ha d'evitar, hauria de fer-se d'altra manera, d'una manera molt puntual i restringida sospesant bé totes les repercussions i en especial aquelles que afectin els veïns del lloc perquè no vagi en detriment dels seus drets ni en contra del principi d'igualtat.

(A les 16h30 el Sr. Joan Travesset entra en la sala de sessions del Consell General)

Com ja diu el Govern en el seu informe, es pot incentivar la iniciativa privada vers la construcció de nous edificis destinats a aparcaments de vehicles per mitjà d'alguns avantatges de tipus impositiu per part de les parròquies interessades (com els drets de construcció, la tributació anyal i altres) al mateix temps de consentir alguna excepció en les limitacions de la construcció, sense que tals excepcions comportessin distorsions greus a llurs plans d'urbanisme. No podem solucionar el problema de l'aparcament creant un problema urbanístic.

Altra solució podria passar per la potenciació d'un transport públic eficient, o una combinació de les dues solucions esmentades.

El cos legislatiu de cada estat pot, evidentment, crear normes per a casos especials que contravinguin la normativa general. La motivació per a la creació de dites normes no és altra que l'interès públic.

Si el que amb aquesta Proposició de llei es pretén és una ampliació de la plaça del Poble d'Andorra la Vella (ampliació que també compartim) són preferibles altres solucions.

Existeix avui la figura de l'edifici singular en les ordinations vigents que, completada escaientment, podria evitar la necessitat d'aquesta Proposició de llei que avui discutim.

Per tant, no ens neguem a un estudi global dels problemes, a cercar les possibles solucions i la seva viabilitat, però entenem que s'han de respectar els drets de les administracions locals i concertar les actuacions i també els drets dels ciutadans.

I això ho diem sense oblidar que efectivament existeix un problema d'aparcaments en algunes parròquies, i que aquest ha d'ésser estudiat i resolt amb els mitjans més idonis.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Per la Coalició Nacional Andorrana: Sr. Antoni Cerqueda.

El M.I. Sr. Antoni Cerqueda:

Gràcies, Sr. Síndic.

Coalició Nacional Andorrana comparteix l'esperit que es manifesta en l'exposició de motius de la Proposició de llei per a la construcció d'edificis destinats a l'aparcament de vehicles en zona urbana i d'eixample urbà.

Coalició Nacional Andorrana coneix amb detall la problemàtica que genera a la parròquia d'Andorra la Vella el dèficit de places d'aparcament. Un estudi encarregat pel Comú d'Andorra la Vella a mitjans de 1992 ja situava les necessitats de noves places d'aparcament en una xifra superior a les sis mil.

El parc de vehicles de la parròquia d'Andorra la Vella l'any 1982 —fa deu anys— era de 4000 passant a 15700 l'any 1992. Avui la xifra supera els 18000 vehicles. Així mateix, el nombre d'habitants l'any 1982 —també fa deu anys— era de 14500 i avui els residents a la parròquia d'Andorra la Vella són més de 22000.

A més a més, hem de tenir en compte que els serveis de la parròquia d'Andorra la Vella són emprats per una població molt més gran, ja que no podem oblidar que és el principal centre administratiu i un dels principals centres comercials i de serveis que fa incrementar considerablement el nombre de vehicles que utilitzen diàriament els serveis viaris de la parròquia.

Coalició Nacional Andorrana conscient, doncs, de la realitat d'aquesta problemàtica, està disposada a realitzar la tasca legislativa escaient per col·laborar en la recerca de solucions.

No obstant això, no votarem favorablement aquesta Proposició de llei perquè considerem que no és suficientment general i no abarca les diferents necessitats de totes i cadascuna de les parròquies en equipaments, serveis i infraestructures.

Coalició Nacional Andorrana entén que, atesa la realitat social i la vocació turística del Principat d'Andorra, s'han de solucionar els problemes i les necessitats concretes que es presentin en el futur en cadascuna de les parròquies de manera puntual i adaptada.

Per tant, Coalició Nacional Andorrana, com a grup amb representació parlamentària, es compromet a presentar abans del 31 de desembre de 1994, juntament amb els grups parlamentaris que vulguin col·laborar-hi, una proposició de llei sobre equipaments, serveis i infraestructures d'interès públic i social que contempli les necessitats actuals i futures de les parròquies, situant la millora de la qualitat de vida de tots els ciutadans com a eix vertebrador principal en la redacció de la proposició de llei.

Aquesta proposició de llei definirà el contingut i l'abast de l'interès públic i social pel que fa referència a equipaments, serveis i infraestructures i considerarà, si és el cas, la problemàtica de la manca de places d'aparcament en alguna parròquia com una situació a resoldre en el més breu termini possible.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Pel Grup Lliberal: Sr. Francesc Cerqueda.

El M.I. Sr. Francesc Cerqueda:

Sí, el text legal que se'n acaba de proposar pretén resoldre la manca de llocs d'aparcament a la majoria de les parròquies i d'una manera més sensible a la parròquia d'Andorra la Vella i la d'Escaldes-Engordany, i fa una anàlisi encertada de la gran incidència que té el fet de ser la capital, respecte a l'agreuament del problema. Però la mateixa exposició de motius conté una pretesa consideració prèvia que no podem compartir, quan diu que els mitjans públics per construir nous aparcaments estan exhaurits, ja que creiem que es comet un error d'anàlisi.

En efecte, una de les poques inversions públiques que feta amb seny esdevé rendible i no origina enormes despeses de funcionament és un aparcament comunal, l'exemple el tenim a nivell de la parròquia d'Andorra la Vella, que si bé en el moment que es va construir l'aparcament el va subvencionar totalment el Consell General, amb la reversió que s'ha fet, actualment, el Comú d'Andorra la Vella en treu una renda anyal molt interessant. Volem dir que aquest exemple em sembla que ens ha de portar a reflexionar sobre el fet que tota iniciativa que vingui pot ser benvinguda.

Aquest edifici d'Andorra la Vella potser és el que ha incitat una mica Nova Democràcia a presentar aquesta Proposició, perquè és idoni per plantejar-se aquest aspecte de singularitat amb el desnivell que comporta. Això fa que quan parlem d'una plaça i de l'engrandiment d'una plaça s'hi avingui totalment. Una singularitat molt possible a Andorra la Vella, però no sé si és possible a totes les altres parròquies.

Per altra part, i em repeteixo una mica, la veritable gènesi de la Proposició de llei que ha fet Nova Democràcia és perquè —i jo vaig assistir a una reunió a la qual ens va invitar el Sr. Cònsol d'Andorra la Vella— donava peu que qualsevol promotor privat pogués fer propostes. Però la gran inquietud que té el Comú d'Andorra la Vella, que nosaltres compartim, és l'engrandiment, no ens hem d'enganyar, és l'engrandiment de la plaça d'Andorra la Vella —la plaça del Poble— que dona un servei positiu per a la parròquia però també a nivell general.

Però, clar, aquesta singularitat comporta, a canvi de permetre uns avantatges als propietaris veïns —perquè el fet que sigui singular modifica totalment les normes generals que són per exemple (jo sempre em situo a Andorra la Vella) una profunditat de 22 metres que es transformen, en aquest cas, a més de 40 metres— una

compensació a nivell públic, ja que l'última planta es transformaria en terrassa i seria d'utilitat pública.

En canvi, la Proposició de llei engloba tot el sector d'aparcaments possibles a tot el país. Aquest és el seu defecte de concepte que fa impossible fins i tot una reforma a fons a base d'esmenes.

A nosaltres ens hauria agradat fer unes esmenes sense un rebuig a la totalitat. Però pensem que, en aquest cas, no és possible i millor és refer la Llei plantejant un altre sistema i tenint en compte sempre la peculiaritat de totes les parròquies.

Creiem que no es pot regular de manera tan esquemàtica quelcom que pot esdevenir font de conflictes a diferents parròquies i origen de perjudicis a altres veïns afectats. Penso que és un punt important.

A la informació pública, que ja contempla Nova Democràcia dins de la seva Proposició, penso que a més de l'aspecte formal s'ha de fer participar d'una manera molt directa als veïns. Als veïns sense compensació? El fet que sigui un edifici singular serà un perjudici per a ells; doncs, s'ha de parlar de certes compensacions.

D'una banda, la Llei és massa genèrica, però per altra banda i, amb la finalitat inicial referida abans, també és molt limitada, ja que per tal d'ampliar, en aquest cas, per exemple la plaça del Poble; sobre edificis particulars també es pot fer edificis que no siguin destinats únicament a places d'aparcament. Perquè aquí ens trobem —i perdoneu-me que torni a insistir— a la parròquia d'Andorra la Vella, tenim en una cruïlla l'edifici del Govern i a continuació l'aparcament comunal i després tenim tres o quatre parcel·les. Imagineu que aquestes parcel·les que, a priori, així ens consta, podrien ser construïbles per a aparcaments amb la singularitat que això comporta; imagineu, doncs, uns 300 metres lineals serien morts i considero que és una avinguda a Andorra la Vella de les més racionals i les que tenen més futur a nivell econòmic.

Potser —i ho hem de veure d'una manera pragmàtica— es poden fer edificis singulars destinats a aparcaments, però no forçosament els baixos en la seva totalitat han de ser destinats a entrades i sortides de vehicles, i es podria preveure de cara a donar vida a tot un sector, sigui on sigui, l'aspecte comercial, i en grau menor potser l'aspecte industrial.

En aquest punt la Llei conté, doncs, un espai d'arbitrarietat, concretament, que el comú demana l'autorització d'altres usos per part dels propietaris. Penso que no hauria de ser missió del comú.

El Grup Lliberal donarà suport a qualsevol iniciativa vingui d'on vingui, tant per la possibilitat de facilitar la construcció d'aparcaments per part de la iniciativa

privada, en la qual jo crec personalment, però sense oblidar tampoc la pública, l'exemple d'Andorra la Vella penso que és una prova evident.

En resum, només diria que creiem que no es pot fer urbanisme de manera puntual per un sector, sense un pla general de cada parròquia, sense una definició molt acurada del que es considera d'interès públic i sense una reglamentació precisa de tràmit d'informació pública. Doncs, per a nosaltres, parlar de la informació pública és que les persones realment afectades puguin, en un moment o altre, sobretot abans de prendre decisions, participar-hi en quant al debat.

Per aquests motius, que en part coincideixen amb l'informe que ha fet el Govern no votarem la Proposició de llei que avui estem debatent.

Moltes gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Per l'Agrupament Nacional Democràtic: Sr. Ladislau Baró.

El M.I. Sr. Ladislau Baró:

Sí, gràcies, Sr. Síndic.

Be, la Proposició de llei per a la construcció d'edificis destinats a l'aparcament de vehicles en zona urbana i d'exemple urbà, elaborada pel Grup Parlamentari de Nova Democràcia, persegueix l'objectiu d'estimular la iniciativa privada per tal de construir aparcaments. Aquest plantejament és, en termes generals, compartit pel nostre Grup Parlamentari. De qualsevol forma, volem assenyalar que els mitjans que Nova Democràcia proposa per tal d'assolir l'objectiu fixat no ens semblen massa ben ajustats. Com es remarca en l'escrit presentat pel Govern, la solució que aporta la Proposició de llei que ara examinem té caràcter general, és a dir, és aplicable a les diferents zones urbanes i d'exemple urbà de tot el territori andorrà, mentre que resulta clar que ha estat dissenyada en base a la problemàtica concreta d'una parròquia determinada.

Els problemes derivats del creixement urbà no són els mateixos per a totes les parròquies, ja que aquest es manifesta en formes i intensitats molt diferents en funció de la seva posició geogràfica. El territori andorrà no és homogeni i, per tant, les solucions que poden ser bones per a una parròquia no tenen per què ser-ho per a les altres. En conseqüència, elaborar una llei en els termes que Nova Democràcia ens proposa no ens sembla la millor resposta possible a la problemàtica de l'aparcament al nostre país. A més, les parròquies disposen de diferents mecanismes per encarar el tema

en qüestió, alguns dels quals han estat esmentats en l'escrit elaborat pel Govern.

D'altra banda, si cal repensar la problemàtica del fet urbà a Andorra, s'ha de fer de forma global i integrada en una reflexió sobre el territori, tenint sempre en consideració el títol VI de la nostra Constitució.

Per tot l'exposat, el nostre Grup Parlamentari ha decidit votar en contra de la presa en consideració per part del Consell General de l'esmentada Proposició de llei.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Jordi Cinca.

El M.I. Sr. Jordi Cinca:

Sí, gràcies, Sr. Síndic.

Intentaré, breument, anar contestant cada una de les diferents intervencions dels grups parlamentaris.

En primer lloc, pel que fa referència a la intervenció del Sr. Vicenç Mateu, dir que nosaltres compartim plenament la preocupació de no tenir avui en dia ben definit un pla d'ordenament territorial, i coincidim amb ells que això no ens hauria de fer eludir la responsabilitat de solucionar un problema puntual, patent, que viu Andorra, jo diria que el conjunt del Principat, per la manca de places d'aparcament.

Ell ha fet referència a alguns articles que haurien de ser millorats, ja he dit jo al final de la meua intervenció que n'érem conscients i que estaríem disposats a discutir-ho en el si de la comissió.

Bé, en la seva intervenció el Sr. Casadevall ha fet una referència a un possible conflicte de competències entre el Govern i els comuns. Crec que l'article 1 de la nostra Proposició és suficientment clarificador, ja que traslladava a cada un dels comuns la decisió final de declarar aquesta possibilitat o no en un terreny determinat de la parròquia, en base a uns estudis que el comú havia de fer prèviament per determinar si calien més places de pàrquing que les que en aquest moment hi ha. Per tant, queda clar que la responsabilitat es traspassava totalment als comuns, i l'únic que es feia era donar un marc general de manera que aquests comuns poguessin exercir les seves competències.

Perquè si això no fos així, ens podríem trobar en la situació que es va trobar l'any passat el Comú d'Andorra la Vella en què, exercint aquestes competències —a què fa referència el Sr. Casadevall— ja va dur a terme un decret per poder beneficiar-se d'aquests avantatges, i el propi Govern li va dir que sense aquesta llei (aquest marc general on acollir-se) no es podia dur a terme.

Per tant, no és pas cert que hi hagi aquest conflicte de competències, el que es fa és donar un marc general que permeti posteriorment als comuns dirigir les seves competències.

Igualment, s'ha fet una referència a un projecte en concret, que és el de la plaça d'Andorra la Vella. No negaré aquí, doncs, la satisfacció que el nostre Grup Parlamentari tindria si aquest projecte es pogués dur a terme, perquè seria en benefici de la parròquia d'Andorra la Vella i en benefici, crec, també, de tot el país, perquè hi hauria una zona —com deia el Sr. Francesc Cerqueda— comercial i d'esbarjo molt important. Però, clar, pretendre que hem fet la Llei només per això és, evidentment, d'entrada desconèixer el projecte que en el seu moment va dur a terme el Comú d'Andorra la Vella en el qual ja es van interessar i, en alguns casos, es van arribar a signar contractes per part de diferents particulars, la majoria dels quals no estaven precisament en aquella zona, cosa que vol dir que n'hi ha molts d'altres que se'n podrien beneficiar.

Pel que fa a la intervenció del Sr. Antoni Cerqueda, aquest ha fet referència a la necessitat d'afrontar la problemàtica de manera més global pel conjunt de les necessitats de totes les parròquies, i no només cenyida a les necessitats d'infraestructura a nivell de pàrquing, sinó a d'altres nivells socials que podrien mancar avui en dia.

Ens fa una mica de por el fet de voler afrontar les qüestions de manera tant genèrica, ja que ens portarà a un vell problema del país, i és que per no voler afrontar qüestions concretes i sempre remetre'ns a les qüestions genèriques s'acaba per no solucionar cap problema i, per exemple, per posar un cas que hem viscut any rera any i que em dóna la sensació que tornarem a viure aquest any, és el cas de la llei d'immigració, sempre es fa referència que caldria una llei d'immigració i mentrestant no donem solucions a aspectes puntuals.

El Sr. Francesc Cerqueda, en primer lloc, ha fet unes valoracions amb relació al finançament d'aquestes obres amb diner públic i, sorprenentment, quan representa un Grup que ens ha fet diverses manifestacions sobre la necessitat d'afrontar una restricció pressupostària, doncs, ens parla que, en aquest cas, aquesta inversió seria afrontable. Ben entès, som conscients que el pàrquing que vostè posava de referència dona superàvits, però això no impedeix que en el seu moment es va haver de fer una inversió, i el que és real és que, avui per avui, és difícil fer aquesta inversió sense incrementar el pressupost, tenint en compte que vostès en repetides vegades ens han dit que no era convenient, i que és una postura absolutament respectable, però que, en tot cas, hauria d'anar acompanyada de

mesures que permetessin cobrir aquestes necessitats, que per manca de pressupost no pot cobrir l'Administració pública, doncs, que les poguessin cobrir les entitats privades o persones particulars.

També ha fet una referència —que m'excusarà si és que l'he entès malament— però m'ha donat la sensació que valorava la qualitat de la Llei per la seva dimensió, suposo que tenint el precedent de la Llei sobre les residències passives no mesurarem la qualitat de les lleis pel nombre dels seus articles, però, insisteixo, no sé si ho he entès malament.

Pel que fa finalment a la intervenció del Sr. Ladislau Baró, evidentment basada en l'informe que ha presentat el Govern —ja he exposat anteriorment— que ens dóna la sensació que aquest informe en cap moment pot justificar que no es voti la Proposició de llei que esmentem. Primer dóna solució a un problema evident, que el mateix informe reconeix i, en segon lloc, el mateix informe ja dóna solucions a les possibles mancances que ja reconeixem de la Proposició de llei. Per tant, més aviat em dóna la sensació que en el seu vot negatiu hi ha més la voluntat de no aprovar la Llei per altres raons que no pas pel seu contingut.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Hi ha alguna intervenció?

Sr. Baró.

Sí, us demanaria de ser breu, si us plau.

El M.I. Sr. Ladislau Baró:

Gràcies, Sr. Síndic.

Penso que el Sr. Jordi Cinca...

El M.I. Sr. Síndic General:

Perdó, Sr. Baró... hi havia una paraula demanada...

El M.I. Sr. Enric Casadevall:

Sí, gràcies, Sr. Síndic.

Nosaltres volem insistir que, al nostre entendre aquesta Proposició de llei toca temes i punts que per a nosaltres són de competència comunal i, per tant, ens agradaria que abans que aquesta Proposició hagués entrat hi hagués hagut un consens o almenys un diàleg amb les administracions locals. Per tant, suposo que es podrà fer en el projecte que algú proposi en un futur.

Quant a la plaça del Poble d'Andorra la Vella nosaltres només insinuem que si aquesta fos la intenció —no és que ho assegurem— ja ho veiem bé, però tampoc teníem per què conèixer tota la problemàtica quan el Comú d'Andorra la Vella va fer en un primer temps la plaça i en una segona fase l'ampliació, però veuríem bé que això permetés una plaça més gran a la capital.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Francesc Cerqueda.

El M.I. Sr. Francesc Cerqueda:

Sí, Sr. Cinca.

Potser m'he expressat malament, potser no ho ha entès, però la veritat és que no voldria fer un diàleg.

Vostè ha interpretat que la millor llei és la que té molts articles; és a dir, no ens hem entès, la veritat és que el que vostè m'ha dit em sembla que no ho he dit, o si no ja ho recollirà l'acta.

Quant ha parlat que potser hi hauria contradicció entre el que nosaltres escrivim i el que ara acabo de dir, crec que no n'hi ha cap perquè justament estem parlant d'inversions que poden ser molt rendibles. Primer és una inversió que no fa el Govern ja que no té cap relació amb el pressupost general de l'estat i, en aquest cas, hauria de ser el comú, i es tracta d'una inversió que pot ser molt rendible i l'exemple que li he donat penso que és prou evident d'aquesta rendibilitat. Res més.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Ladislau Baró.

El M.I. Sr. Ladislau Baró:

Sí, gràcies, Sr. Síndic.

Bé, cal reconèixer que el Sr. Jordi Cinca és un hàbil parlamentari. En primer lloc, perquè ha tingut l'eficàcia d'interpretar l'informe del Govern de forma clarament favorable als seus interessos. El nostre Grup Parlamentari ho ha interpretat de forma molt diferent i entenem que en aquest sentit el nostre vot s'ha expressat en termes de vot sincer i no de vot estratègic. Ell ha dit que segurament hem votat amb relació a d'altres consideracions. Bé, jo he de dir-li en aquest sentit, doncs, que no, que entenem que la Proposició de llei presentada per Nova Democràcia, és —com ha dit el Sr. Vicenç Mateu— un pegat més, i el que volem és tractar, precisament, d'evitar fer un altre pegat a la legislació del nostre país.

Moltes gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Passem, doncs, a la votació.

Sí, és que es pren en consideració la Proposició de llei.
No, és que no es pren en consideració la Proposició de llei.

Votació:

M.I. Sr. Josep Anton Ribes Roca: NO

M.I. Sr. Francesc Rodríguez Rossa: NO

M.I. Sr. Gilbert Saboya Sunyé: NO

M.I. Sr. Estanislau Sangrà Cardona: NO

M.I. Sr. Jordi Torres Alís: NO

M.I. Sr. Joan Travesset Grau: NO

M.I. Sr. Vicenç Alay Ferrer: SI

M.I. Sr. Miquel Aleix Areny: NO

M.I. Sr. Josep Areny Fité: NO

M.I. Sr. Modest Baró Moles: NO

M.I. Sr. Lasdislau Baró Solà: NO

M.I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany: SI

M.I. Sr. Enric Casadevall Medrano: NO

M.I. Sr. Antoni Cerqueda Gispert: NO

M.I. Sr. Francesc Cerqueda Pascuet: NO

M.I. Sr. Jordi Cinca Mateos: SI

M.I. Sr. Josep Dalleres Codina: NO

M.I. Sr. Simó Duró Coma: NO

M.I. Sra. Maria Rosa Ferrer Obiols: SI

M.I. Sr. Marc Forné Molné: NO

M.I. Sr. Josep Garrallà Rossell: NO

M.I. Sr. Antoni Martí Petit: NO

M.I. Sr. Manuel Mas Ribó: NO

M.I. Sr. Vicenç Mateu Zamora: SI

M.I. Sr. Francesc Xavier Mora Baron: SI

M.I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons: NO

M.I. Sr. Jaume Riba Sabaté: SI

El M.I. Sr. Síndic General:

Recompte?

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

Recompte: 7 Sí. 20 No.

El M.I. Sr. Síndic General:

Doncs, es rebutja la Proposició de llei.

Passem al punt quart de l'ordre del dia:

4- Presa en consideració, si escau, de la Proposició de llei de guarderies infantils.

El Govern també ha presentat un escrit al respecte.

Sr. Secretari de Sindicatura.

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

Diu així:

“Tot i que el Govern comparteix plenament els objectius que pretén assolir la present Proposició de llei, segons l'esperit que resulta de la seva exposició de motius, es fan les observacions següents:

A-de caràcter general.

Es creu convenient incloure d'una manera explícita en el text de la Proposició de llei de guarderies infantils, una disposició addicional que faculti el Govern per reglamentar sobre les qüestions següents:

-la formació professional necessària per treballar a les guarderies,

-les condicions físiques mínimes, tant qualitatives com quantitatives per desenvolupar aquesta activitat, i

-les condicions higiènic-sanitàries que s'han de complir en locals destinats a centres docents i/o sanitaris.

B-de caràcter puntual.

Primera: Pel que fa al paràgraf de l'article 3 “per decret del Govern es determinaran els mòduls de personal, les titulacions o certificacions acadèmiques legalment establertes” cal substituir legalment establertes per “reconegudes oficialment”.

Segona: Pel que fa a l'article 4, cal fer menció a la normativa vigent en temes d'obertura de locals comercials amb tasques educatives, d'esbarjo i de restauració.

Tercera: Pel que fa a l'article 5, “podran sol·licitar autorització d'obertura totes les persones físiques o jurídiques llevat dels casos següents:” caldria que fos substituït per “podran sol·licitar autorització d'obertura totes les persones físiques o jurídiques. No s'autoritzarà

en els casos següents:” referent a l'apartat c), el concepte de persones jurídiques ja queda entès en l'apartat b).

Quarta: Pel que fa a l'article 7, “l'ampliació o transformació dels centres públics es farà per decret de la corresponent administració”, caldria que fos substituït per “l'ampliació de centres públics es farà per decret del Govern, en què s'inclourà la documentació escaient”.

Cinquena: Pel que fa a l'article 9, “els departaments d'afers socials, educació, sanitat i d'indústria”, caldria que fos substituït per “els Ministeris competents en els àmbits d'afers socials, educació, sanitat i indústria”.

Sisena: Pel que fa a l'article 12, “atenent el risc per a la salut física i emocional de l'infant i/o la transcendència social” sempre que aquesta declaració sigui degudament acreditada pels professionals escaients.”

El M.I. Sr. Síndic General:

Passo la paraula al Sr. Xavier Mora per Nova Democràcia, que és qui ha presentat la Proposició de llei.

El M.I. Sr. Xavier Mora:

Avui més que mai, aquesta Cambra té la possibilitat de legislar recollint la realitat social que ens envolta, desenvolupant l'article primer de la nostra Constitució.

La iniciativa de Nova Democràcia al presentar la Proposició de llei de guarderies és, en aquest sentit, de voler donar resposta a una realitat inajornable regulant des d'ara per llei el complement de la normativa necessària.

La funció educadora de la guarderia, en el sentit més ampli de la paraula, ens exigeix de legislar per completar la voluntat iniciada amb la Llei qualificada d'educació i continuada amb la Llei d'ordenament del sistema educatiu andorrà, recentment aprovada per aquest Consell, en el primer període de sessions d'aquest any, i deixar així corregida una situació dins d'un marc legal general.

La guarderia ha de reunir unes condicions que serveixin per al desenvolupament de la mainada, afavorint el joc, el raonament en els aprenentatges i la participació en la convivència que amb total col·laboració amb els pares serveixi i faciliti l'adaptació a l'escola.

La guarderia és per a l'infant l'inici i, com a tot inici, necessita d'un seguiment compartit amb la família, que ompli de contingut aquesta relació per obtenir un creixement físic i emocional, social i intel·lectual de forma progressiva i continuada.

Creiem, doncs, i demanem a la Cambra que prengui en consideració aquesta Proposició de llei.

El M.I. Sr. Síndic General:

Pel Grup Mitx: Sr. Vicenç Alay.

El M.I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies, Sr. Síndic.

La posició del Grup Mixt respecte d'aquesta Proposició de llei és clara. Entenem que és una Proposició de llei pertinent i que s'ha de tenir en compte.

Les explicacions del company Xavier Mora les subscrivim completament i estalviaré a tots vostès de repetir aquests mateixos arguments. No m'estendré, simplement dir que el nostre vot serà favorable.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Per l'Agrupament Canillo-Massana: Sr. Modest Baró.

El M.I. Sr. Modest Baró:

Els quatre Consellers de l'Agrupament Canillo-Massana som coneixedors des de fa temps del contingut de la Proposició de llei presentada per Nova Democràcia.

En efecte, el dia 2 de juny de 1993 el Govern aprova un Projecte de llei de guarderies infantils que tramita el dia 10 de juny de 1993 i queda registrada amb el número 442/A en el registre d'entrada del M.I. Consell General, similar, per no dir quasi igual a la Proposició de llei que avui aquesta Cambra creiem que prendrà en consideració.

Feta aquesta constatació, l'Agrupament Canillo-Massana vol manifestar que comparteix els objectius als quals pretén arribar la Proposició de llei de guarderies infantils, amb la finalitat d'assolir un major control i seguretat dels locals, instal·lacions i equipaments; una qualificació indispensable dels responsables i els requisits higiènic-sanitaris que s'hauran de complir i els criteris educatius del centre.

Pels motius exposats i perquè creiem que és necessari que es reguli llur activitat, atorgarem el vot favorable a la presa en consideració de la Proposició de llei de guarderies infantils.

No obstant, el nostre Grup durant el tràmit legislatiu hi aportarà esmenes amb la finalitat de millorar-la i fixar el període de temps que cregui necessari a fi de per-

metre a les guarderies avui en funcionament adaptar-se als requisits de la llei.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Per Coalició Nacional Andorrana: Sr. Antoni Cerqueda.

El M.I. Sr. Antoni Cerqueda:

Gràcies, Sr. Síndic.

Coalició Nacional Andorrana està d'acord amb la regulació que des de la Proposició de llei de guarderies infantils es pretén assolir. Creiem que és important i necessari legislar sobre aquest tema perquè fins al moment actual no ha existit cap regulació que estableixi i controli tant la infraestructura com el funcionament, de les guarderies infantils.

Acostumem a anomenar guarderies infantils als locals o establiments on es poden deixar els infants durant un espai de temps determinat o bé durant el mateix horari escolar, sota la responsabilitat de persones qualificades que en tenen cura. Són llocs on els pares poden portar els seus fills amb la confiança que seran ben atesos, podran jugar i relacionar-se amb altres nens, afavorint, d'aquesta manera, el desenvolupament de la seva personalitat. És important, doncs, que aquests llocs compleixin uns requisits específics establerts per llei per al correcte desenvolupament físic i intel·lectual dels infants.

D'altra banda, també creiem necessari legislar sobre les guarderies infantils per tal d'assegurar als pares que decideixen deixar els seus fills en aquests centres que tinguin totes les garanties sanitàries, higièniques, educatives i socials.

S'ha d'evitar, per exemple, que una habitació petita, sense bones condicions i amb mancances d'espai a l'aire lliure, llum natural i espai físic suficient per menjar, dormir i jugar, es pugui anomenar guarderia infantil.

Com bé es diu en l'exposició de motius de la Proposició de llei, les guarderies infantils no són una substitució de la família però sí que en molts casos en compleixen la funció. Sent així, els nens han de ser ben atesos i els pares han de tenir la seguretat, i estan en el seu dret de demanar, que els seus fills es trobin com en una segona llar, on totes les necessitats que els infants de zero a sis anys tenen puguin ser cobertes degudament.

I, per acabar, creiem que l'objectiu principal i bàsic que s'ha d'aconseguir des de les guarderies infantils és de

preparar als infants ja des de petits per poder-se integrar al futur procés educatiu i social. I això es pot fer desenvolupant, d'una banda, la personalitat de l'infant i, d'altra banda, mitjançant l'adquisició funcional d'uns hàbits socials i d'actituds per a la convivència.

Des de la Coalició Nacional Andorrana presentarem esmenes a la Proposició de llei amb la finalitat de millorar i completar la Proposició de llei presentada.

Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Pel Grup Lliberal: Sr. Antoni Martí.

El M.I. Sr. Antoni Martí:

Gràcies, Sr. Síndic.

Els companys de Nova Democràcia poden estar segurs que els lliberals votarem a favor de la seva Proposició de llei, o cal potser dir que votarem a favor de la llei de guarderies efectuada en la seva totalitat pels serveis del Ministeri d'Afers Socials, una llei que ja va ésser presentada a la Comissió Legislativa del Consell l'any 1993.

En tot cas, si la paternitat de la llei fos de Nova Democràcia el nostre vot també seria afirmatiu, perquè nosaltres votem tenint en compte els continguts de les lleis i no els qui les firmen.

Dit això, coincidim en la necessitat de votar una llei marc de guarderies per tal de poder legislar degudament aquest sector que tanta importància té en el benestar dels infants i en la seva futura incorporació als sistemes educatius que els seus pares escullin en el seu moment.

No voldria acabar sense felicitar els companys de Nova Democràcia per haver portat al si del Consell la llei de guarderies i no intentar capitalitzar-ne la paternitat.

Perquè com es diu, al Cèsar el que és del Cèsar i com diem avui nosaltres, els lliberals, perquè és just i necessari, al Ministeri d'Afers Socials el que és del Ministeri d'Afers Socials.

Gràcies, Sr. Síndic.

El M.I. Sr. Síndic General:

Per l'Agrupament Nacional Democràtic: Sr. Saboya.

El M.I. Sr. Gilbert Saboya:

Gràcies, Sr. Síndic.

Pel que fa a la Proposició de llei de guarderies infantils presentada pel Grup Parlamentari de Nova Democràcia, l'Agrupament Nacional Democràtic comparteix plenament els objectius que pretén assolir aquesta Proposició. A més, en aquest cas, creiem que el marc que dibuixa la Proposició de llei és l'adequat per enquadrar la necessària normativa que reguli l'activitat de les guarderies.

Quant al text mateix, l'informe del Govern apunta unes matisacions que, entre altres, reprendrem a l'hora de formular les esmenes a l'articulat.

Per tant, l'Agrupament Nacional Democràtic vota a favor de la presa en consideració de la Proposició de llei presentada per Nova Democràcia.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Xavier Mora.

El M.I. Sr. Xavier Mora:

Bé, jo només voldria donar les gràcies en veure el desig de millora que tots els grups han contribuït a expressar, i esperem que el resultat del debat de les esmenes que presentin millorin el redactat i el contingut d'aquesta llei. Res més.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Jaume Bartumeu.

El M.I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies, Sr. Síndic.

No, és per parlar una mica del Cèsar, així contestarem la intervenció del company de l'Agrupament Canillo-Massana, Sr. Modest Baró i també la del company del Grup Lliberal.

A veure, ja s'ha agraït i, per tant, no li torno jo la voluntat compartida. Aquí nosaltres no venim a penjar-nos cap medalla, venim únicament a intentar fer la nostra feina parlamentària. El que passa és que per a informació del Sr. Martí i per a l'adequació dels dossiers del Sr. Baró, els diré que sobre aquest tema el Govern estava treballant probablement abans del 1980 fins al 1989, però jo d'aquí no en puc parlar, però del 1990 fins a l'abril de 1992 sí que en puc parlar i li puc dir, Sr. Baró i també Sr. Martí, que el Govern ja ho havia treballat durant uns anys en els quals jo, com d'altres persones, havia tingut l'honor i la responsabilitat de formar part del Govern.

Per tant, nosaltres no considerem que ens haguem apropiat de res si no que el que hem fet és intentar

accelerar una cosa sobre la qual s'havia treballat des de mesos i mesos i que, el Govern, dins d'una inoperància que el caracteritza, no tirava endavant.

És per això que, és clar, nosaltres quan hem vist que se'ns diu amb la llei anterior que no es pot prendre en consideració perquè seria un pegot, jo crec que, curiosament, l'ordre del dia ens dóna un exemple del que passarà si esperem que sigui el Govern de l'AND el que hagi de tirar endavant el tema dels aparcaments, que d'aquí a quatre anys algú en aquesta sala haurà de buscar algun projecte, sense voler atribuir-se la paternitat per tirar-lo endavant.

En tot cas, per aquest cas concret, nosaltres l'hem treballat, i acabo Sr. Síndic. Amb el treball en comissió es demostrarà que el que s'ha dit aquí no és cert, que hi havia un text de base, però que s'ha millorat, s'ha treballat i que, evidentment, encara pot ser millorable. Però, no com d'altres iniciatives parlamentàries que hi ha hagut en aquesta sala i que, curiosament, en funció de qui les presenti s'analitzen o no s'analitzen prèviament, o hi ha una presumpció. La nostra no és transcripció textual i literal d'una d'anterior; la nostra és sensiblement modificada a partir d'un esquelet inicialment elaborat des de l'any 1990. Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Martí.

El M.I. Sr. Antoni Martí:

Sí, el Sr. Bartumeu —si ho he entès bé— sembla que digui que jo li he dit o que he dit al seu partit que estan capitalitzant amb una acció política la presentació de la llei de guarderies.

Jo solament vull tornar a llegir el que he dit:

“No voldria acabar sense felicitar els companys de Nova Democràcia per haver portat al si del Consell la llei de guarderies i no intentar capitalitzar-ne la seva paternitat.”

Simplement això.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

Bé, jo només voldria intervenir per al·lusions en nom del Govern, per les paraules que ha dit el Sr. Jaume Bartumeu fent referència a la inoperància del Govern de l'AND.

Des de confirmar el que m'ha dit, potser sí que la inoperància o operància d'un govern és una qüestió d'interpretació, però també vull constatar que sabem i tenim consciència que allà on es troba ell, qualsevol organisme o institució és inoperant.

Jo penso que s'ha de tenir una consideració política i una lluita política, però mesurant, potser també, les característiques de les paraules que es diuen en certs moments.

Només reafirmar que tenim plena consciència que els governs en què no hi hagi el Sr. Jaume Bartumeu seran sempre —em sembla a mi— inoperants.

El M.I. Sr. Síndic General:

Vistes les intervencions, proposo l'acceptació de la Proposició de llei per assentiment de la Cambra.

S'accepta.

Proposaria de tractar conjuntament el punt cinc i sis de l'ordre del dia que tracten del mateix tema, són les preguntes al Govern. Les unes van ser publicades en el Butlletí del Consell en una data i les altres en una data posterior:

5- Resposta del Govern a les preguntes formulades pel Grup Lliberal, Coalició Nacional Andorrana i Agrupament Canillo-Massana, publicades per Edicte de data 14 de setembre de 1994.

6- Resposta del Govern a les preguntes formulades per l'Agrupament Canillo-Massana, Grup Lliberal i Coalició Nacional Andorrana, publicades per Edicte de data 23 de setembre de 1994.

Començarem per les publicades en el Butlletí del Consell el dia 16 de setembre de 1994.

Sr. Manuel Mas.

El M.I. Sr. Manuel Mas:

Els grups parlamentaris que subscriuen aquestes preguntes són: Grup Lliberal, Agrupament Canillo-Massana i Coalició Nacional Andorrana.

Hem tingut coneixement d'un document que el Govern hauria signat amb la República de la Xina, respecte al qual es formulen les següents preguntes:

1- Quina necessitat, urgència o objectiu precis van aconsellar i van comportar la signatura d'aquell document?

2- Per què en aquest document s'hi va incloure una menció relativa a Taiwan? ...

El M.I. Sr. Síndic General:

Perdó, fem pregunta per pregunta?

És a dir, primera pregunta i demanaré la contestació. A menys que vulguin posar totes les preguntes i fer la contestació conjunta.

Sr. Manuel Mas.

El M.I. Sr. Manuel Mas:

Com vulgui.

El M.I. Sr. Síndic General:

No, és vostè qui decideix.

El M.I. Sr. Manuel Mas:

Una per una.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Marc Vila.

El M.I. Sr. Marc Vila:

Bé, doncs, contesto a la primera pregunta.

Necessitat en el sentit estricte, cap ni una.

Urgència es pot dir que ni la més mínima.

Objectiu precis, doncs, no més precis que qualsevol altra obertura de relacions diplomàtiques.

Si el que se'ns demana, però, és quines són les raons per les quals hem establert relacions diplomàtiques amb la República Popular de Xina, aleshores, he de dir que és un objectiu global de la política exterior d'aquest Govern establir relacions diplomàtiques amb el màxim de països possibles, per tal d'aconseguir la consolidació de l'estatut internacional d'Andorra. Em sembla obvi que com més canals de comunicació tinguem oberts amb més països, menys perill tindrem de caure sota l'esfera d'influència dels pocs països amb els quals fins ara ens relacionem per via diplomàtica, i que, en conseqüència, estem assegurant millor la nostra independència.

A més a més, a ningú no ha d'escapar que cada vegada que obrim la porta diplomàtica a un nou país, ultra els avantatges que això pot significar a curt o mig termini pel que fa a facilitat de visat o d'establiment en aquell territori, s'obren més fàcilment les portes per operar en aquell país.

Per acabar, en el cas concret de Xina hi ha encara una raó suplementària: es tracta del país més poblat del món, amb un enorme potencial de desenvolupament econòmic, alhora que és un dels cinc membres permanents del Consell Superior de Seguretat de les Nacions Unides. Per cert, un país que va facilitar el nostre ingrés a aquesta Organització.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Manuel Mas.

El M.I. Sr. Manuel Mas:

2- Per què en aquest document s'hi va incloure una menció relativa a Taiwan? De quina menció es tracta i a instància de qui s'hi va incloure aquella menció? Quines informacions prèvies sobre la situació de les relacions Xina-Taiwan es van fer per part del Govern abans de la firma del document?

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Marc Vila.

El M.I. Sr. Marc Vila:

La inclusió de la menció de Taiwan en el document és purament, a judici del Govern, una conseqüència coherent amb la legalitat internacional avui encara vigent.

I quina és aquesta legalitat internacional vigent avui?

Doncs, és aquella que consolida la situació del Govern de la República Popular de Xina com a únic representant de Xina a les Nacions Unides. Aquest fet va tenir lloc a la 1976a sessió plenària de la 26a Assemblea General de les Nacions Unides, el dia 25 d'octubre de 1971, en què l'Assemblea General va aprovar la resolució 2758, que en la versió castellana de què disposem diu literalment el següent:

“RESTITUCION DE LOS LEGITIMOS DERECHOS DE LA REPUBLICA POPULAR DE CHINA EN LAS NACIONES UNIDAS.

La Asamblea General,

Recordando los principios de la Carta de las Naciones Unidas,

Considerando que la restitución de los legítimos derechos de la República Popular de China es indispensable para salvaguardar la Carta de las Naciones Unidas y para la causa que la Organización ha de servir de conformidad con la carta,

Reconociendo que los representantes del Gobierno de la República Popular de China son los únicos representantes legítimos de China en las Naciones Unidas — faig remarcar això de “los unicos representantes legítimos”— y que la República Popular de China es uno de los cinco miembros del Consejo de Seguridad,

DECIDE restituir a la República Popular de China todos sus derechos y reconocer a los representantes de su Gobierno como únicos representantes legítimos de China en las Naciones Unidas —diu bé altra vegada únics i legítims representants— así como expulsar inmediatamente a los representantes de Chiang Kai Shek del puesto que ocupan ilegalmente en las Naciones Unidas y en todos los organismos con ella relacionados.”

Final de citació.

Val a dir que entre els estats que van apadrinar aquesta resolució, es troben, entre altres, els Estats Units i el Japó.

Quin és, doncs, el nucli de la qüestió?

El fet pur i simple de la unicitat de la realitat xinesa en la legalitat internacional. Tant la República Popular de Xina com el mateix Taiwan sostenen que Formosa és territori xinès. I això és el que, prenent una o altra forma concreta, aflora en els actes de tots 159 països, dic bé 159, que tenen relacions diplomàtiques amb la República Popular de Xina.

Vegem-ne de passada alguns altres exemples:

El cas d'Espanya:

Una nota de la Oficina de Información Diplomática, del 10 de març de 1973, comunicava que:

“El Gobierno del Estado Español y el Gobierno de la República Popular de China han decidido establecer relaciones diplomáticas a nivel de embajada a partir del 9 de marzo de 1973, e intercambiar embajadores en un plazo de tres meses.

Ambos Gobiernos mantendrán sus relaciones diplomáticas de conformidad con los principios de respeto mutuo a la soberanía y a la integridad territorial, de no ingerencia recíproca en los asuntos internos y de igualdad y beneficio recíprocos.

—Podem veure el grau de similaritat amb el document signat—

El Gobierno Español reconoce al Gobierno de la República Popular de China como el único Gobierno legal de China y reconoce la posición del Gobierno Chino, según la cual Taiwan es una provincia de la República Popular de China y ha decidido suprimir su representación oficial en Taiwan antes del 10 de abril de 1973”

Inútil remarcar això de “único gobierno legal de China” i que “Taiwan és una província de la República Popular de China”.

Pel que fa per exemple a un altre cas, el de Liechtenstein, i aquí cito en llengua francesa ja que el document de què dispo està escrit en aquesta llengua:

“Lors de l'établissement des relations diplomatiques avec la Chine, la principauté du Liechtenstein a reconnu que le gouvernement de la République Populaire de Chine est le seul gouvernement légal en Chine”.

Tornant ara un moment al comunicat sino-andorrà, és obvi, almenys a criteri del Govern, que s'inscriu en la línia sostinguda pel Govern xinès i generalment admesa per la comunitat internacional de reconèixer el Govern xinès i generalment admesa per la comunitat internacional de reconèixer el Govern Popular com l'únic govern legítim de tot el territori xinès. Les informacions prèvies obtingudes abans de la firma d'aquest document i d'aquest comunicat confirmaven que la fórmula adoptada era comparable a efectes legals, amb les dels altres països.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Manuel Mas.

El M.I. Sr. Manuel Mas:

3- Sembla ser que hi ha hagut reaccions negatives i, fins i tot, alguna protesta per la signatura d'aquest document o, en tot cas, per la inclusió en ell de la referència a Taiwan; per al cas que s'hagin produït aquelles reaccions: quines són, d'on provenen i què ha fet el Govern davant d'elles?

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Marc Vila.

El M.I. Sr. Marc Vila:

He de dir categòricament que aquest Govern no té constància de cap protesta oficial concernint la signa-

tura del comunicat de referència i, per consegüent, que no pot acompanyar el text del comunicat —penso que ja tenen les seves senyories— de cap queixa o nota verbal, per la senzilla raó que no existeixen.

Altra cosa és allò que es pot qualificar de reaccions negatives, que n'hi ha hagut —i em consta que els qui formulen la pregunta coneixen millor que nosaltres d'on provenen— com de comentaris positius, que també han existit, als quals el Govern no ha prestat més atenció que als molts i diversos comentaris que hem sentit i sentim diàriament sobre l'acció del Govern.

Ara bé, permeteu-me fer una digressió final sobre aquest tema: el Govern considera que, atès que el document signat es troba —al seu criteri— plenament en els estàndards de la legalitat internacional, no hauria acceptat, igualment, cas d'haver existit, protestes oficials.

Ha de quedar clar —i em penso que en això estem tots d'acord— que Andorra, com a estat sobirà que gaudeix d'independència i d'igualtat sobirana com els altres països, no pot consentir ingerències en la seva política internacional.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Manuel Mas.

El M.I. Sr. Manuel Mas:

4- Com qualifica el Govern el document firmat amb la República de Xina: es tracta d'un conveni o d'un tractat i, segons sigui la resposta, considera el Govern que no havia de complir els tràmits previstos en la Constitució pel que fa al Consell General i als Coprínceps?

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Marc Vila.

El M.I. Sr. Marc Vila:

En primer lloc, val a dir que en dret internacional, la denominació de conveni, tractat, protocol, convenció o acord, etc., no té la més mínima rellevància: tots són tractats internacionals i es regeixen per les mateixes normes. L'establiment de relacions diplomàtiques, per contra, és un acte de govern que adopten els països concernits per raons polítiques i d'oportunitat i, naturalment, com tots els actes polítics, subjecte a crítica democràtica.

Penso, de tota manera, que és convenient aclarir que no hi ha cap país democràtic amb separació de poders

—altra cosa són els règims autoritaris— en què l'acte d'establiment de relacions diplomàtiques estigui subjecte als tràmits formals previstos per als tractats en seu parlamentària.

En definitiva, estem davant d'un acord que no pot ser qualificat mai de "tractat normatiu" sinó d'acord polític, subjecte, per tant, a crítica política. Ara bé, no es pot extrapolar a aquest tipus de concert de voluntats, criteris elaborats per als tractats en sentit ple. Un acord polític d'establiment de relacions diplomàtiques que pren la forma de "comunicat conjunt", tal com es diu al títol del document, i a més que està fet d'una forma semblant a com ho han fet la gran majoria d'estats —torno a repetir 159— de la comunitat internacional, tal com he dit abans, és un acte més dels que cauen dins la competència del Govern pel que fa a la conducció de la política internacional i que regula l'article 72.2 de la Constitució.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Manuel Mas, volem afegir quelcom més...

El M.I. Sr. Manuel Mas:

Gràcies, Sr. Síndic.

Bé, l'objectiu fonamental que tenien aquestes preguntes formulades pels tres grups parlamentaris que la signen no és tant posar en dubte la competència del Govern, que no s'ha posat, sinó entrar dins de la dinàmica que queda fixada per la Constitució i, també, a més per la preocupació que penso —totalment lícita— que el Parlament ha de tenir per totes les activitats que faci el Govern encara que siguin de la seva competència i, especialment, aquelles que poden portar a algun tipus de compromís les qüestions que es refereixen a Andorra.

Pel que fa referència al tema internacional —ja s'ha dit aquí en diverses ocasions— no és cap novetat, és un tema sensible, és un tema nou i és un tema que, en definitiva, pot comprometre bastant de cara al futur tot el que es refereixi a Andorra i, per tant, pensem que és totalment lícita qualsevol inquietud, qualsevol preocupació i qualsevol pregunta que tot grup parlamentari pugui fer al Govern sobre aquestes qüestions sense necessitat que ningú és pugui molestar per això.

Dit això, direm que el que d'alguna manera va motivar aquestes qüestions és el fet curiós que el Parlament es va assabentar que el Govern havia signat aquest document —a través d'un comunicat aparegut en un mitjà de comunicació— el mateix dia que hi havia una sessió del Consell General. I jo, precisament, vaig treure

davant d'aquesta Assemblea aquest fet, perquè més enllà, insisteixo, del tema de competència, no deixa de ser curiós que no tinguem ni la més mínima informació sobre les coses que es produeixen i que afecten tot el nostre país.

Entenem que en la situació en què ens trobem no estaria de més que hi hagués aquesta informació, més si com per desgràcia després com passa —sigui per males informacions sigui perquè hi ha actituds tendencioses, o sigui perquè realment és cert— poden existir problemes a partir de l'acte iniciat pel Govern que poden comprometre d'una manera directa l'actitud d'Andorra en el món internacional i, fins i tot, per què no, aquesta independència de què el Sr. Ministre ens acaba de parlar.

Diem això perquè, quan vam fer aquestes preguntes, els grups parlamentaris que les vam formular malauradament no disposaven del text d'aquest document. Amb una habilitat pròpia del Govern en aquesta situació de no informació al Consell General el document en qüestió per poder-lo examinar ens va arribar ahir a la tarda —va ser lliurat, si no recordo malament, al Sr. Síndic ahir a la tarda— i es va repartir als presidents dels grups parlamentaris.

Per part nostra vam haver de fer mans i mànigues per poder obtenir amb anterioritat aquest document i poder-lo examinar. Val a dir que ho vam poder aconseguir tot i que primer el vam tenir fins i tot en versió xinesa, cosa que el Govern no ens ho ha facilitat. Tampoc hi entenem res, ben entès, però bé hem de suposar que la versió que hem obtingut és la mateixa que ens ha tramès el Govern.

La preocupació neix no per fiscalitzar l'actuació del Govern, que és la preocupació essencial i exclusiva que el Sr. Ministre ens ha manifestat, perquè —insistim— sabem quina és la tasca del Govern i quines són les competències del Parlament, sinó perquè es produeix un fet important malgrat la reiterada petició que ens ha manifestat el Sr. Ministre de Relacions Exteriors, aquesta no és una altra que la referència a Taiwan.

Clar que abans podríem parlar de la precipitació de firmar aquest document amb Xina. Un país amb què, en principi, Andorra no ha tingut cap relació continuada; no hi ha una tradició constant; no forma part del context europeu. Estic d'acord, Sr. Ministre, que hem de buscar els màxims països per anar refermant totes les nostres relacions diplomàtiques, però semblaria ser que, en tot cas, si ha d'haver-hi un objectiu primordial, abans hauríem de ser els països de l'àrea propera a Andorra que són els que, en definitiva, ens poden portar més benefici.

És a dir, en una paraula, no entenem o no enteníem quines raons objectives havien pogut portar el Govern a firmar aquest document, si és que no n'hi havia unes altres, i per això ens vam veure en l'obligació de formular aquestes preguntes.

Però, clar, el Sr. Ministre en les seves respostes ha obviat un tema —que sense tenir la seva informació d'una manera modesta i ja perdonarà si aquests parlamentaris, doncs, tenen algun error— que ha originat el que podria ser aquest problema i que d'alguna manera pot posar en entredit l'activitat internacional d'Andorra en el món de la diplomàcia. En el document que es va signar s'escriu que Taiwan forma part inalienable del territori xinès. Sembla ser, insisteixo, que aquesta és l'errada o el problema o l'inconvenient que comportaria aquest document. Diem això perquè la nostra informació —segurament dolenta i no al·lçada de la del Sr. Ministre— ens porta a dir que els països de la Unió Europea, en les seves relacions amb Xina, enlloc d'utilitzar aquesta paraula d'inalienable utilitzen la paraula integrant. Sembla ser que la diferència és important encara que només sigui un matís gramatical, però en el món de la diplomàcia i en el món del dret internacional sembla ser que això té bastant importància.

I clar, a més a més, ens trobem, pel que sembla i per les informacions que hem pogut recollir que hi ha un sector comercial important d'Andorra que té relació amb Taiwan i que això podria portar algun tipus de problema, no ho sabem!

El que sí que és cert és que malgrat aquestes reiterades informacions —que el Govern de Xina és l'únic, que els 159 països només reconeixen Xina, que només parlen amb Xina— això no és veritat, i el diari *Libération* del dimarts 4 octubre de 1994 porta un article que diu que el Japó, malgrat les protestes de Pequín, ha acceptat Taiwan per participar en els jocs asiàtics. Clar, aquí em dirà que no parlem d'esport, que parlem de política, però ja sabem que l'esport i la política es barregen molt sovint i que un dels primers gols que Andorra va marcar en el camp internacional, precisament, va ser la seva adscripció en el Comitè Olímpic Internacional.

Dic això perquè, clar, d'alguna manera, no és tant rigorosa aquesta situació, i no és tant certa, ja que Taiwan constantment està publicant anuncis en premsa per recordar que existeix, Sr. Ministre, i que no va sol i que està lluitant. Clar, amb tot això, què passa? Que la República Popular Xina amb raó, sense raó, amb dret o sense dret a partir d'ara dirà: Andorra reconeix que Taiwan forma part inalienable de Xina i serà un argument al seu favor que utilitzarà aquest país

i no sabem fins a quin punt Andorra pot entrar en aquestes qüestions.

Hem escoltat atentament les seves respostes i ens ha dit que no hi havia cap necessitat, que no hi havia cap urgència. Si no hi havia cap necessitat, ni cap urgència, seguim sense entendre el perquè d'aquesta precipitació i per què enlloc de dedicar esforços a aspectes que poden comportar problemes, no ens dediquem més a participar en altres aspectes molt més directament beneficiosos per al país.

Em sembla que també hi ha unes altres preguntes preparades per uns problemes amb què s'han trobat diversos andorrans a les ambaixades franceses i espanyoles. No sabem si el Sr. Ministre n'està al corrent o se n'ha ocupat, però avui dia ciutadans andorrans amb passaport andorrà van a les ambaixades franceses i a les ambaixades espanyoles i els diuen que no els poden atendre. Clar, a Xina no hi anem o hi va poca gent, i a Xina el dia que es va signar aquell document amb vostès suposo que es devien despertar molt tranquils quan van saber que Andorra no els podia envair.

Això ens porta a entendre que malgrat tot el que ens ha dit, Sr. Ministre, hi ha d'altres objectius que no acaben de quedar clars, perquè —insisteixo— el tema de Xina queda molt llunyà i no està a l'esfera de la realitat andorrana.

Acabem quan vostè diu que no s'ha presentat cap protesta, que no té constància de cap protesta oficial i que no té el text. Clar, no podem entrar tampoc en la dinàmica de la pràctica diplomàtica, però les notícies que nosaltres tenim —potser no són certes— és que hi ha una protesta verbal, no escrita —que és una pràctica habitual en el món de la diplomàcia— formulada pel Govern de França i que va ser reiterada segons sembla pel Ministeri que vostè dirigeix, perquè malgrat la paraula o el canvi de paraula, així és produeix: el Sr. Representant del Copríncep Francès va fer unes manifestacions a la Ràdio Nacional Francesa queixant-se d'aquesta situació.

Entenem que més enllà de discussions que podrien portar a ingerències o no ingerències —vostè ho ha dit, Sr. Ministre, ha parlat que no es poden admetre ingerències, si no he agafat malament la transcripció de la seva intervenció— no està de més, en aquests moments en què nosaltres estem començant el caminar per aquest món complicat de la diplomàcia internacional, tenir si no l'acord sí almenys el consentiment, el sentit positiu amb els països veïns que, en definitiva, són els que tenim més pròxims i que també ens han ajudat molt. Vostè ha dit que Xina ens va ajudar perquè Andorra estigués a l'ONU, també tenim entès que els dos països veïns, Espanya i França, també ho van fer.

Sigui el que sigui pensem que no és bo i que és lamentable que es puguin produir aquests fets que d'alguna manera poden posar en entredit l'activitat del país i la seva independència.

Respecte a la seva contesta, Sr. Ministre, hem de dir que almenys fins ara —veurem la seva rèplica— no ens ha satisfet del tot, perquè ha insistit molt en aquesta situació, perdoni'm l'expressió, de pell fina, ja que cada vegada que els fem una pregunta sembla que vulguem entrar en les competències del Govern, i no és així. O almenys vostè així ha acabat les preguntes remarcant que això és un acte del Govern, que això és competència del Govern. Ningú li discuteix, només discutim que aquí volem que les coses es facin ben fetes. Vostès estan dient, i ens repeteixen, fem-ho bé, els primers que ho han de fer bé són vostès. I, clar, quan es veuen aquestes contestes que surten una mica per la tangent i que es limiten només en aquest aspecte, un lamenta sentir en aquesta sala que li diguessin malèvol quan va formular una intervenció i que després se li digués que era un impresentable quan havia fet aquesta intervenció, perquè en definitiva no fem res més que la nostra activitat parlamentària.

Fa un moment el Sr. Jaume Bartumeu ha dit que ho farem el millor que puguem. Ja sabem que vostès en saben més i que nosaltres no en sabem tant. Ja sabem que vostès estan en un podi i que nosaltres estem a sota. Però no és a aquest nivell a on hem de portar la discussió. En tot cas, el debat s'ha de portar de manera que han d'existir unes relacions concretes efectives, eficaces i eficients, cosa que avui per avui amb la seva actitud no podem aconseguir.

Deixem reserva —perquè, insisteixo, fins ahir no vam tenir tramesa oficial d'aquest comunicat que han signat amb la República xinesa— pel que fa referència al tràmit constitucional que s'havia de portar. Obviament a partir d'ara, que en tenim coneixement oficial, l'examinarem per si realment es produeix, com diu vostè, el tràmit parlamentari, amb la qual cosa, així ho deixarem... o si realment s'ha de produir el tràmit parlamentari. Perquè, clar, ens hem trobat amb algun cas en què ens sembla modestament que s'havia de produir el tràmit parlamentari i no es va produir. Per tant, podria ser que aquesta no fos la primera vegada i també seria lamentable. Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Ministre.

El M.I. Sr. Marc Vila:

Sí, a nivell de procediment només.

El M.I. Sr. Síndic General:

Teniu la rèplica. Després hi pot haver intervencions d'un minut per altres repreguntes.

El M.I. Sr. Marc Vila:

I dispenso de quants minuts? perquè no sé de quants...

De quant temps dispenso?

El M.I. Sr. Síndic General:

No hi ha problema, de moment...

El M.I. Sr. Marc Vila:

D'acord moltes gràcies.

Bé, la part final de la intervenció del Sr. Mas almenys ha tingut un efecte aclaridor en la meua ment, és a dir, ell diu que jo tinc la pell fina i el que veig clar és perquè bé tot aquest tema de Xina. És a dir, ell mateix en la seva última intervenció davant d'aquest Consell va dir que se sentia joïós i alleugerit perquè havíem tingut relacions amb Xina —i consta en acta, que també porto aquí, i si vol la podem llegir— i veig que no se n'ha sentit joïós quan per x raons vaig dir, salvant com sempre —i el Sr. Mas em coneix el suficient— el vessant personal del tema, que el que deia era malèvol no ell en cap moment.

Quant al tema de l'impresentable, això era confondre i voler confondre el ciutadà entre qüestions de política exterior i qüestions de política interna, és a dir, voler confondre al ciutadà dient que ens hem d'ocupar de les fallides però que no ens hem d'ocupar de relacions diplomàtiques. Això és un punt polític que sortia a la seva intervenció, Sr. Mas, i que li puc llegir si vol més tard, però penso que no val ni la pena, i penso que no és el tema del debat, és a dir, descarto continuar per aquesta via.

Em penso que el que importa és anar a quins punts li semblen a vostè i que jo crec que són així però li semblen a vostè. Jo tinc documentació; a vostè li sembla que a mi m'han arribat protestes oficials, jo li dic que a mi no m'han arribat. Jo intento objectivar i aquest Govern intenta en tot moment objectivar el que s'està fent, i no parlar ni per rumors ni pel que li diuen uns o uns altres, sinó pels fets.

Dit això, hi ha un segon nivell que a mi em preocupa tant com a ell, o almenys pel que pertoca a aquest tema, i és la lícita preocupació per les activitats del Govern i que porten compromisos. Que el tema internacional és sensible i que compromet o pot comprometre, en

això hi estem perfectament d'acord, i li diré més: aquest tema en concret, motiu de totes aquestes preguntes, no compromet o compromet igual, exactament igual, amb els mateixos efectes. I això no m'ho sembla si no pel que es pugui dir més afirmativament i no categòricament, perquè mai es pot dir des d'aquest punt de vista, ja que pels que han pogut consultar i veure textos de dret comparat, la nostra fórmula és exactament o té els mateixos efectes que les altres.

Aleshores podem passar una mica més a la part substantiva de les preguntes que no és la part substantiva del tema que ens ocupa, és a dir, li sembla al Sr. Mas que part inalienable és diferent de part integrant —i aquí vindria el gol que el Sr. Marc Forné va dir un dia que haurien col·locat al Ministre d'Exteriors. Molt bé, és possible que sí— però al meu entendre i al criteri del Govern i per les fonts consultades i els textos de dret internacional de les Nacions Unides, i d'altres països que abans he intentat de fer-ne menció i que veig que no s'ha vist ben clar, és a dir, Xina diu que Taiwan és una província de Xina. Quina diferència hi ha dient que això és part del territori inalienable? Seguint fent una mica d'anàlisi semàntica, una sobirania per al Sr. Mas, em penso que per a tots els juristes i els altres presents que coneguin el tema, sempre és inalienable o que em digui algun cas de sobirania inalienable. Això pel que fa al tema aquest que sembla tan curiós del mot inalienable, “part inalienable” es refereix a sobirania i la sobirania per definició es inalienable.

Seguint a mayor abundamiento en aquest tema i no voldria entrar massa en tecnicismes, les dues postures curiosament de la Xina Popular i de la Xina de Taiwan pensen el mateix en última instància, el que passa és que les Nacions Unides i la realitat internacional han consolidat —i aquí no ens volem posar en si tenen raó o no i les raons de cadascú és un problema de dret intern— que és Xina l'únic Govern legítim i és Xina l'única acreditació davant de les Nacions Unides.

Ara per ara Xina en totes les relacions fa sortir un o altre paràgraf d'aquest tipus, i al Sr. Mas sense que li sembli, que em digui clarament quina diferència hi ha entre integrant i inalienable quina diferència hi ha jurídica, concreta, pràctica —baixant de les nebuloses que esmentava aquell dia— sobre aquests temes. En el nostre sentir i per les informacions, dictàmens i elaboracions que hem pogut tenir a l'hora de prendre aquesta decisió, no n'hi ha cap, Sr. Mas.

Hi ha un segon tema de fons que vostè mateix ha posat sobre la taula, i és si no havíem tingut en compte que hi havia sectors comercials andorrans que tenien relacions amb Taiwan. És clar que en som conscients, i les poden seguir tenint, exactament igual que abans, per-

què el Sr. Mas no ha dit una cosa, que ja li dic jo: una cosa és tenir relacions diplomàtiques i un altra cosa és tenir relacions comercials. Les relacions diplomàtiques, els 159 països aquests esmentats les tenen amb la República Popular Xina i aquests o alguns d'aquests 159 països que tenen relacions diplomàtiques amb Xina tenen, si volen —perquè els diners i els negocis són el que són— a més de tenir relacions diplomàtiques amb Xina, relacions comercials amb Taiwan. I ningú els ho impedeix. I aquest tema, no m'ho sembla, és així. No per una qüestió teòrica sinó per la pura pràctica i per la pura experiència ja que n'hi ha que ho fan i és constatable per tothom.

D'altra banda, tot això de Xina i Taiwan encara té una altra connotació, i és que Taiwan és veritat que lluita i està fent una ofensiva diplomàtica, últimament bastant forta, per ser reconegut, perquè hi ha un principi de dret internacional que és molt clar: que quan es té relacions diplomàtiques amb un no es té amb l'altre. Hi ha un exemple clar, divertit, que no el volia treure perquè em pensava que era cansar una mica el tema o abundar-lo i és —només per informació dels presents— veure com va anar el reconeixement de França o com va anar l'obertura de relacions diplomàtiques de França amb Xina i els en puc fer un breu resum.

Set anys abans de la famosa resolució de les Nacions Unides França havia iniciat ja relacions diplomàtiques amb el Govern de la República Popular de Xina i, per comunicat del gener del 1964, —i vaig ràpid— es declara que el Govern de la República Francesa i el Govern de la República Popular de Xina decideixen de comú acord establir relacions diplomàtiques. A aquest efecte, han convingut designar ambaixadors en tres mesos i, l'any 1964, és a dir, set anys abans de la resolució de les Nacions Unides no hi ha en el cas francès reconeixement. Per tant, de l'any 1964 a l'any 1966, la diplomàcia francesa manté relacions diplomàtiques amb tots dos: amb Xina Popular i amb Formosa. Fins que arriba un moment en què, el 12 de març de 1966 —i les coses són com són i els principis de dret internacional són com són i les coses tarden més o menys a canviar però a la llarga canvien— un comissari de la Policia Francesa acompanyat d'un representant del Ministeri d'Afers Exteriors Francès ocupen els locals de l'Ambaixada i del Consolat Xinès de l'antic règim a París, ocupat encara per representants de l'AIPE. Aquesta mesura d'expulsió la justifica el Ministeri d'Afers Exteriors Francès en atenció al fet i cito: —això ho diu el Ministeri d'Exteriors Francès—, “l'edifici pertanyia a l'Estat xinès”; i per a França l'Estat Xinès és Pequín.

És a dir, que en tot aquest tema a mi el que em preocupa és, doncs, treballar només amb rumors: po-

dria ser, em sembla, que una cosa fos diferent que l'altra... Penso independentment de l'altra menció que s'ha fet que els ciutadans andorrans van a les ambaixades francesa o espanyola, que ja torna a ser aquell vell argument que no fem una cosa dediquem-nos a l'altra, que jo segueixo qualificant que és un argument impresentable, no vostè, l'argument de dir hem de deixar de fer una cosa per fer-ne una altra. Per a mi no és de rebot. Llavors, acabem amb la qüestió de l'impresentable que és el que sembla que motiva que el Sr. Mas estigui de sobte tan preocupat amb la qüestió de Xina.

El M.I. Sr. Síndic General:

Hi ha altres intervencions?

Sr. Mas.

El M.I. Sr. Manuel Mas:

Sí, només per les al·lusions que m'acaben de fer, perquè òbviament no sóc jo qui ha fet les preguntes personalment, sinó que són tretze Consellers que han fet aquestes preguntes al Sr. Ministre. Jo, en tot cas, he tingut l'honor de ser el portaveu, i malgrat tota aquesta història que acaba de fer el Sr. Ministre, totes aquestes anècdotes, no ens ha demostrat la necessitat de firmar aquest tracte amb Xina. Res més.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Antoni Cerqueda.

El M.I. Sr. Antoni Cerqueda:

Simplement li volia dir això al Sr. Ministre, que les preguntes han estat formulades per tretze Consellers.

El M.I. Sr. Síndic General:

Hi ha alguna pregunta més al respecte?

Sr. Marc Forné.

El M.I. Sr. Marc Forné:

Només voldria dir, Sr. Síndic, que el Sr. Ministre ha parlat llargament d'acords de l'any 1971 i de l'any 1973 i no gaire més enllà. Es pot fer un històric dels acords de l'ONU que els mateixos que els acceptaven sabien que no els compliria ningú. N'hi ha tot un llibre d'això. Per tant, no crec que sigui una referència parlar de la situació de Xina fa 25 anys en plena revolució cultural,

com tampoc ho és parlar de rebot de quina és la situació actual sense tenir en compte la realitat.

Però el que més crec que ha estat confirmatiu de la necessitat de les nostres preguntes és que en cap moment el Sr. Ministre ens ha donat explicacions clares de si considerava que la frase que ens sobra a tots, a nosaltres els tretze almenys, és la següent: "el Govern del Principat d'Andorra reconeix el Govern de la República Popular de Xina com l'únic govern legítim de Xina —fins aquí no hi hauria gran cosa a dir— i que Taiwan forma part inalienable del territori xinès". Aquí està el gol, exactament un gol que li van clavar millor que li clavarien a segons quins porters que tots coneixem. Per què? Perquè no és necessari en absolut això. És un pronunciament que per a mi és un tractat internacional. Aquesta frase converteix aquest comunicat en una disposició del Govern —no és el Principat d'Andorra qui ho diu això, és el Govern— però crec que aquí s'han extralimitat i, com a mínim, aquesta frase hauria d'haver passat pel Parlament. Perquè, per exemple, no crec que quan van establir relacions amb Espanya, es parli de Gibraltar etc. Hi ha infinitat de països que tenen reivindicacions sobre territoris, trossos de territoris, i no crec que cada vegada ens vinguin a Andorra a demanar, sobretot, reconeixeu que Gibraltar és nostre o que Melilla és dels marroquins. Perquè, per exemple, si Andorra tingués una reivindicació sobre la Vall d'Os de Civis, que no la té, no crec que vostès haguessin posat l'afegit en aquest tractat perquè els xinesos ens reconeguessin que tenim una reivindicació sobre un lloc que no tenim.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Marc Forné el tallaré...

Era posar una pregunta complementària, en tot cas...

El M.I. Sr. Marc Forné:

No, una pregunta no la vull posar.

Jo comento la contesta del Sr. Ministre.

El M.I. Sr. Síndic General:

Llavors, no... li he donat la paraula per posar una pregunta complementària, que és tal com ho diu el text.

El M.I. Sr. Marc Forné:

No podem comentar, llavors, les contestes que fa el Sr. Ministre. Estem aquí debatent unes preguntes i el Sr. Ministre ens ha contestat; hem de poder-les debatre.

El M.I. Sr. Síndic General:

Teniu el temps esgotat. He esperat que passessin dos minuts i vist que, aparentment, s'anava allargant...

El M.I. Sr. Marc Forné:

Si em permet clouré. Només dir si el Govern considera que no ha fet un tractat al fer una afirmació sobre una inalienabilitat. Jo considero que sí i que havia de passar pel Consell.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Marc Vila.

El M.I. Sr. Marc Vila:

El Govern considera, tal com ha intentat de respondre, i això que no respon a les preguntes, després dient coses que he dit clarament; és un arma dialèctica i punt. Jo he dit clar, alt i fort que a sentir del Govern la frase que Taiwan és un territori inalienable és, a efectes concrets i pràctics, independentment dels estètics o semàntics —i aquí cadascú que s'hi posi com vulgui— a efectes jurídics internacionals pràctics, exactament similar, anàloga i igual a la resta de frases que es posen a tots els 159 països que tenen relacions diplomàtiques amb Xina.

Sí això no és contestar una pregunta, és o bé que no m'explico bé, cosa que podria ser, però l'acta i el futur ho dirà. Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Passem a les preguntes següents.

Sr. Sangrà.

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

Gràcies, Sr. Síndic.

Bé, em sembla que després d'aquesta batalla dialèctica caldria situar el context i l'oportunitat de les preguntes que faré a continuació. Aquestes són de caire bàsicament tècnic i, em sembla, que ni el contingut ni el context suposen cap agressió a cap membre del Go-

vern en concret. Ho dic una mica per situar el tema i no forçar alguna resposta.

En fi, són preguntes sobre telecomunicacions, en tinc vuit i faré una petita introducció general i, llavors, a la pregunta cinc, faré una introducció una mica més àmplia. Dèiem així:

La incorporació d'Andorra a la principal organització internacional en matèria de telecomunicacions, la Unió Internacional de Telecomunicacions, fa que l'escenari d'actuació del Govern d'Andorra en matèria de telecomunicacions hagi canviat radicalment; les primeres conseqüències que s'han derivat han estat la consecució d'un codi internacional propi i l'ingrés a EUTELSAT. La intenció d'aquest conjunt de preguntes és d'aclarir el nou context i les possibles oportunitats que per a Andorra com a estat se'n poden derivar, exclusivament aquest és l'objecte de les preguntes.

Passo a la primera pregunta:

A la conferència plenària anual de la UIT que s'està celebrant al Japó —aquí hauríem de dir que es va celebrar al Japó, s'estava celebrant quan es van elaborar les preguntes— qui representa Andorra i amb quin mandat?

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

Bé, per assistir a l'Assemblea General que es va celebrar a Quioto el Govern va designar com a plenipotenciari, és a dir, amb mandat plenipotenciari, al Director de l'STA, Sr. Ramon Pla Bureu.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Sangrà.

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

El mandat?

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

Mandat com a plenipotenciari. Un mandat específic per a l'Assemblea.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Sangrà.

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

Utilitzo, si de cas, el torn de rèplica!

El M.I. Sr. Síndic General:

D'acord.

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

M'agradaria que d'alguna manera ens concretés una mica més els objectius que es van anar a tractar al Japó. És a dir, la pregunta seria si a part d'anar-hi com a plenipotenciari tenia algun encàrrec una mica més concret que aquest.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

S'havia de sotmetre a l'ordre del dia de l'Assemblea, que va ser una conferència de plenipotenciaris on es discutia determinar els principis generals aplicables per trobar els objectes de la Unió enunciats a l'article de la present Constitució, una vegada examinats els informes del Consell sobre les activitats de la Unió, des de l'última conferència de plenipotenciaris, i sobre la política i planificació estratègica... és a dir, és una mica llarg l'ordre del dia.

En concret —com que no havíem assistit amb d'altres anteriors— l'acció de la representació andorrana va ser votar llocs dins de la direcció i l'organització de la conferència internacional.

El M.I. Sr. Síndic General:

Perdó, hi ha alguna pregunta més?

Passem, doncs, a la segona. Sr. Sangrà...

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

Sí, la segona pregunta era:

Pensa el Govern reclamar els drets d'Andorra en tant que adjudicatària de les freqüències d'ona mitjana de 702 i 819 kHz.?

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

Des de l'any 1993 el Govern per mitjà de l'STA s'han mantingut contactes amb la Direcció de la UIT i, com a resultat, cal esmentar la lletra rebuda de Mr.C. Kirby, el seu Director, de data 2 de desembre de 1993, que en la part que interessa diu: "les assignacions de freqüències planificades i explotades des del vostre territori han d'ésser modificades i han d'utilitzar el símbol AND".

Amb data 23 de desembre de 1993 l'STA va comunicar al Bureau de Radiocomunicacions de la UIT que s'actualitzaria el fitxer de referència internacional de freqüències durant el primer trimestre de 1994. Aquest treball ha sofert un cert retard i es preveu que acabi a finals d'aquest any.

Per tant, podem concloure que per al Govern està clar que totes les freqüències, incloses les de difusió per satèl.lit, estan assignades a Andorra i poden ésser explotades per Andorra.

El M.I. Sr. Síndic General:

Rèplica?

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

No, m'ha satisfet totalment la resposta.

Suposo que ja m'ha contestat la pregunta tres, de totes maneres la posaré igualment.

Es pensa reclamar les posicions orbitals i freqüències de radiodifusió per satèl.lit que la UIT va dipositar en custòdia a França i Espanya?

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

Crec que està contestada amb la resposta anterior.

El M.I. Sr. Síndic General:

Passem a la quatre.

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

Quarta:

Quina és l'opinió del Govern pel que respecta a l'explotació de les freqüències i posicions orbitals assignades a Andorra? Quin rendiment estima que se'n pot derivar? Quin és el procediment a seguir per tal que aquests actius andorrans esdevinguin fonts d'ingressos pel país, si ho poden esdevenir?

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

La posició orbital assignada a Andorra —referint-me a la que existia, que estava registrada a nom de Ministeri de Transports i Comunicacions, em sembla, espanyol i francès— permet una cobertura molt limitada. És la d'una el·lipse estreta amb dues puntes que passen aproximadament pels vèrtexs de París i Madrid.

Succeeix que hi ha molts altres països que tenen assignacions com Andorra, entre ells: Ciutat del Vaticà, Liechtenstein, Mònaco, Guinea, Mauritània, Senegal i San Marino.

En teoria hi ha dues alternatives: l'explotació directa, sola o associada, comprant —en tot cas s'ha de comprar— i llençant els satèl·lits propis, el que suposa una inversió molt forta a més d'arriscada, o bé hi ha una segona alternativa que és llogar els drets a un tercer.

Des que hem estat membres de la UIT se'ns ha facilitat l'accés a diferents organismes i s'han multiplicat els contactes directes amb altres administracions i operadors de telecomunicacions, com també s'ha tingut ocasió de comentar la nostra oferta a empreses productores i difusores de televisió. Fins al present no s'ha rebut cap proposta concreta. Ni es coneix que els països precitats ho hagin aconseguit, tampoc han tingut cap resultat positiu.

És a dir, l'explotació d'aquesta el·lipse que tenim tots aquests països, semblaria ser que el problema dels satèl·lits i la radiodifusió per satèl·lit ha evolucionat i que, per tant, semblaria ser que cal estimar que és un procediment o sistema no rendible en l'actualitat.

El M.I. Sr. Síndic General:

Hi ha rèplica?

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

Sí, si us plau, hi ha una pregunta addicional.

Sí, el fet que la zona de difusió d'aquest satèl·lit estigui circumscripita en una el·lipse molt estreta, amb els vèrtexs a París i a Madrid, indica que la posició azimutal deu d'estar en algun lloc sobre la vertical d'Europa. Fins ara sempre que és parlava de posicions orbitals i de possible explotació de satèl·lits per a Andorra s'estava parlant d'una posició orbital amb òrbita geo-estacionària, naturalment, i situada al zenit sobre Sao Paulo. M'agradaria demanar si aquesta és una informació certa o si és un comentari de carrer?

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

No li puc contestar.

Me n'assabentaré a veure quin és el problema tècnic, si és una posició orbital que estava registrada la que teníem fins ara.

Sobre Sao Paulo no en tinc coneixement.

El M.I. Sr. Síndic General:

Hi ha preguntes addicionals?

Sr. Marc Forné.

El M.I. Sr. Marc Forné:

Completant la demanda del Sr. Sangrà, jo li demanaria al Sr. Cap de Govern si ens pot proporcionar als Srs. Consellers la documentació sobre aquestes posicions orbitals, i també les cartes que vostè ha citat abans sobre la re-negociació de les freqüències. Crec que serà útil per a tot el Parlament. Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

No hi ha cap problema.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Sangrà.

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

Gràcies.

La cinquena:

La recent incorporació a EUTELSAT ha tingut un gran ressò en els diferents mitjans de comunicació del país. Si es llegeix l'ampli dossier que el Govern va fer arribar sobre EUTELSAT als parlamentaris, de fet se'n deriven coses no massa clares, perquè el tema és prou complicat. Jo modestament el vaig estar llegint amb una atenció bastant considerada i no vaig arribar a massa conclusions. D'aquí, potser una mica, la petició al Govern perquè ens amplii la informació respecte a aquest Organisme.

Sembla ser que l'adhesió a EUTELSAT comporta dos actes jurídics: el primer és l'adhesió a la Convenció que crea aquesta organització europea de comunicació per satèl·lit, i el segon és l'assignatura de l'acord d'exploració. A EUTELSAT només s'hi poden adherir els membres de la UIT. Aquí, evidentment, des del moment de l'entrada a la UIT la pressa d'Andorra a adherir-s'hi.

Andorra com a estat és una part i per tant s'adhereix a l'Assemblea de les parts, però l'adhesió d'Andorra a l'Assemblea. La Convenció que regula aquesta adhesió només entra en vigor quan se signa l'acord d'exploració i aquest el signa una figura que és el signatari, que o bé pot ser la mateixa part que signa la convenció que s'adhereix a la convenció, o bé pot ser un organisme tercer que formi part d'aquest consell de signataris.

Els signataris, efectivament, són els que financen EUTELSAT i els que en reben els eventuais rendiments econòmics.

Em sembla, almenys del que es deriva de la carta del Director de l'STA i del contingut de la documentació que ens van enviar, que els rendiments econòmics que rep el signatari són en forma de remuneració financera del capital invertit. I en aquella carta, en aquella comunicació es parlava de rendiments estimables del 17% sobre el capital invertit, tot i que no hi ha cap article dins de la Convenció ni dins del que és l'Acord d'exploració que garanteixi ni un rendiment mínim ni molt menys.

Això ens portava a fer tota una sèrie de preguntes sobre qui seria l'organisme signatari, si efectivament seria l'STA? Com explotaria aquest organisme signatari el sector espacial? I, per tant, com en trauria un rendiment econòmic? Com es va arribar a determinar —en la carta se'n parlava— el valor de la inversió inicial els 28.500 ecus? Quin seria el tipus de rendiment que se'n trauria d'aquesta inversió inicial? Si o bé seria només un rendiment financer sobre el capital invertit, o bé seria en forma d'amortització inclús de capital? Hi ha tota una

sèrie d'aspectes que no queden gens clars, i això ens porta a les dues preguntes concretes que fèiem, que són les següents:

Quins avantatges representa per a Andorra, tant de tipus econòmic com tècnics, el fet d'haver entrat a EUTELSAT? Com ja he dit una mica en la introducció, el Conveni parla de dues figures dins l'organització, les parts i els signataris; Té clar el Govern a quina entitat atorgarà el paper de signatari? L'aportació dinerària i els eventuais rendiments financers que se'n deriven corresponen al signatari. En cas que aquest no sigui ni el Govern andorrà ni una entitat parapública, cosa que sembla ser que no, quin rendiment econòmic en pot arribar a treure l'estat?

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

A la primera pregunta contestaré que amb una inversió mínima de 28.500 ecus l'adhesió a EUTELSAT ens permet utilitzar els satèl·lits de què disposa per al:

- servei de telefonia internacional
- servei de línies especialitzades internacional
- servei internacional de transmissió de dades
- servei de difusió de ràdio i televisió

Referent als serveis de telecomunicacions, dades i telefonia, la possibilitat d'accedir arreu del món sense l'absoluta necessitat de passar per territoris veïns, actualment augmenta la nostra capacitat de negociació i és una opció de futur.

És en el segment de la televisió on a curt termini s'ofereix més possibilitats d'explotació econòmica. Sense cap tipus d'exclusiva es poden llogar els nostres drets d'utilització sense cap mena d'inversió.

Així, per exemple, el cost anyal d'un transponder de televisió és més o menys de 400 milions de pessetes. De poder arrendar els drets, els ingressos econòmics, sense incórrer en cap despesa, serien d'uns 24 milions anyals.

Respecte al segon aspecte d'aquesta pregunta diguem que, efectivament, hi ha dues figures en el tractat d'EUTELSAT: les parts i els signataris. El Govern és la part en aquest cas, i ha designat com a signatari l'STA.

Aquesta és una figura jurídica que s'utilitza freqüentment pels estats. Per exemple, a França per France Telecom i Espanya per Telefónica.

El Govern ha considerat que aquest model és la situació més avantatjosa, el de designar com a signatari una entitat parapública especialitzada en telecomunicacions, i de la qual n'és accionista únic.

És ben evident, doncs, que en el supòsit que el signatari no fos ni l'estat, ni una parapública amb capital totalment estatal, les possibilitats de rendiment econòmic per a les finances públiques serien inferiors.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Sangrà.

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

El que m'agradaria conèixer també, o sigui la figura del signatari és diferent de la figura de l'usuari, és a dir, no és el mateix el signatari del sector espacial, que és l'organisme que d'alguna manera dota EUTELSAT dels recursos econòmics per tal de crear el sector espacial, que l'usuari d'aquest sector espacial que d'alguna manera és el que utilitza l'ampla demanda de comunicació d'aquest sector espacial.

L'STA és usuari i com a usuari haurà de pagar drets d'utilització del sector espacial. Llavors, el que em sembla que es tradueix d'aquí és d'alguna manera una dilució de l'aportació com a usuari que haurà de fer de l'STA cap a la resta de signataris i, una minva o sigui, una menor vàlua del que representa l'aportació econòmica o la contribució econòmica que haurà de fer l'STA com a usuari respecte al rendiment econòmic que en podrà treure com a signatari.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

No, jo penso que no. Amb una inversió de 28.000 ecus —que he dit— l'STA pot amb una inversió de cada posició o transponder de 400 milions de pessetes utilitzar-ho ella o també llogar-ho a tercers, fins que hi hagi capacitat de satèl·lits amb un rendiment dels 24 milions de pessetes anyals.

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Sangrà.

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

No em referia al camp de la televisió, en aquest cas, quan estava parlant de la contribució econòmica de l'STA.

El M.I. Sr. Síndic General:

Hi ha alguna pregunta?

Continuem, Sr. Sangrà si us plau.

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

Sisena pregunta:

Pensa el Govern promulgar una legislació sobre telecomunicacions que reguli entre d'altres la gestió de l'espectre de freqüències, les condicions de redifusió de mitjans de comunicació estrangers i el control deontològic dels mitjans de radiodifusió del país?

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

Bé, el Govern creu que seria bo legislar o modificar el legislat en funció de les necessitats, fugint d'esquemes teòrics allunyats de la praxi d'avui.

Partint del legislat fins avui: Llei de l'ENAR, Llei de servei mòbil terrestre de radiocomunicacions, Llei de radioafició i d'instal·lacions elèctriques d'aficionat, Llei de l'ORTA i Estatuts de l'STA; pot ésser necessari derogar la Llei de l'ENAR i substituir-la per una legislació de control deontològic, etc.

El que sí que apareix com a necessari a curt termini és la creació per llei d'un registre oficial de freqüències que adjudiqui, verifiqui i controli la utilització de l'espectre radioelèctric i radiofònic.

El M.I. Sr. Síndic General:

Hi ha algun complement de pregunta?

Sr. Sangrà.

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

No, simplement que aquestes dues iniciatives, efectivament, serien molt encertades.

El M.I. Sr. Síndic General:

Setena pregunta, Sr. Sangrà.

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

Davant de l'últim exemple que tenim aquí a nivell de país sobre una xarxa de distribució de la informació —en aquest cas de televisió— a nivell local. Pensa el Govern que cal una legislació a nivell nacional sobre xarxes de comunicació?

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

Gairebé en tots els països existeix una legislació que defineix les principals característiques del sumministrament dels serveis de telecomunicacions, així com els drets i les obligacions dels diferents operadors que poden ésser públics o privats. Telefonia fixa, telefonia mòbil, teledistribució per cable etc.

Per tant, és segur que ens cal legislar en aquest sentit i, repetim, en funció de les necessitats.

El M.I. Sr. Síndic General:

Hi ha complement de pregunta?

Sr. Sangrà.

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

Sí, només en aquest cas que ha esmentat el Sr. Cap de Govern, a més d'una manera molt escaient amb el que és telefonia mòbil cel·lular, que a nivell europeu s'està donant la possibilitat a diferents operadors d'actuar en un determinat país. Això, crec recordar que respon a una directriu de la Comunitat Europea que potser no ens afecta, però que potser sí que condiciona una mica la política a nivell de la Unió Internacional de Telecomunicacions.

Aquí a Andorra no sé si es planteja la possibilitat de donar aquest servei de telefonia mòbil cel·lular amb algun altre organisme que no sigui l'STA. En tot cas, és un tipus de servei que ha donat problemes en el passat degut a la dependència de les xarxes de comunicació d'altres països. En tot cas, la normativa internacional que d'alguna manera liberalitza o desmonopolitza aquest tipus de servei, creu que serà una imposició en el futur de cara al nostre país?

El M.I. Sr. Síndic General:

Sr. Cap de Govern.

El M.I. Sr. Cap de Govern:

Hem dit que el Govern creu que en aquest camp s'ha de legislar en funció de les necessitats. La telefonia mòbil, tinc entès que estarà tècnicament a punt de ser explotada a finals d'aquest any o primers de l'altre. És evident, que s'haurà de regular com s'ha de fer.

El M.I. Sr. Síndic General:

Hi ha alguna pregunta més?

Passem a l'altra pregunta, Sr. Sangrà.

El M.I. Sr. Estanislau Sangrà:

Sí, la vuitena, de fet, ens ha estat contestada per la premsa molt poc després que tiréssim endavant aquestes preguntes. Per tant, vist que ha estat contestada a nivell general i vist que el tipus de dinàmica que s'estableix entre preguntes i respostes no permet un debat ni massa dinàmic ni massa flexible ni massa enriquidor, doncs, m'estimaria més anul·lar-la. Gràcies.

El M.I. Sr. Síndic General:

Doncs, es retira la vuitena pregunta.

S'aixeca la sessió.

(Són les 18h30)